

Annikki Arponen:

Blogikirjoituksia Teosofisen Seuran kotisivulle 2022-2023

2.12.2023

Sisäinen ja ulkoinen todellisuus

Henkisen tien kulkijaa neuvotaan opettelemaan ymmärtämään, että meille kaikille on olemassa ainakin kaksi eri todellisuutta: sisäinen ja ulkoinen. Tässä ei tarkoiteta kunkin yksilön ”päänsisäistä” ja hänen ulkopuolellaan olevaa ”todellisuutta”, vaan kahta eri maailmaa. Selkeimmin eron havaitsee kahden maailman erilaisia arvoja pohtiessa. Me käytämme jopa ilmaisua sisäiset arvot ja ulkoiset arvot, niin tavallinen tästä asiasta on tullut. Asia pulpahtelee esiin ihmisten välisissä keskusteluissa, koska niin moni tuntee jopa kiusallisen selvästi sisäisten ja ulkoisten arvojen välisen ristiriidan jokapäiväisessä elämässä.

Sisäisellä todellisuudella tarkoitan tässä yhteistä sisäistä todellisuutta, jonka voi kiteyttää lauseeseen: kaikki elämä on yhtä. Ei siis yhtä arvokasta tai arvotonta, ei yhtä tärkeää tai turhaa, ei yhtä hyvää tai pahaa, vaan yhtä. Jos sovellamme ajatustamme kaiken ykseydestä ihmiskuntaan, niin voimme ajatella, että jos olemme vahvoja, olemme heikompien vahvistunut osa. Jos emme näe eteemme, olemme selkeän näkökyvyn omaavien vielä kehittymisvaiheessa oleva osa. Teosofisten opetusten mukaan sama pätee maailmamme ja maapallomme ja koko maailmankaikkeuden välisiin suhteisiin. Kaiken kehitys menee eteenpäin yhtenä. Silloin on selvää, että kehityksen kärjessä oleva ei pääse muilta karkuun, mutta vastaavasti peränpitäjäkään ei putoa kyydistä.

Kaiken keskinäinen tasavertaisuus periaatteessa on näin ajatellen helppo tunnustaa, mutta on vaikea tietää, kuinka tämä pitäisi toteuttaa käytännössä. Vahvan on vaikea osata olla muuta kuin vahva, mihin kuuluu vahvuuden käyttäminen yhä suuremman vahvuuden kehittämiseen. Selkeämpää näkökykyä on melkein mahdotonta käyttää toisen, heikompinäköisen puolesta. Tuntuu, ettei ole muuta mahdollisuutta, kuin että jokainen käyttää omia silmiään ja etenee niillä voimilla, joita käytettävissä on.

Kun muistamme sisäisen todellisuuden tosiasian, että kaikki elämä on yhtä, meillä on ainakin yhteinen suunta, olemmepa heikkoja tai vahvoja. Silloin vahvuuden lisääminen ottamalla lisää vahvuutta omasta tai toisten vahvuuden puutteesta, alkaa näyttää sadun hölmöläisten peitonpaikkaamiselta. Vahvuus ei silloin ole yhden elämän palveluksessa, vaan siirrettynä kuin peitonpala alkuperäiseltä paikaltaan väärinymmärryksen takia. Kokonaisuus ei kasvanut kokoa eikä vahvuutta, ja pilkkomiseen kului energiaa. Heikomman on helpompi omaksua ajatus kaiken ykseydestä, mutta harvoin ilman katkeruutta. Ykseyden voiman pitäisi mielestämme jakautua tasapuolisemmin, jotta siitä olisi inspiraatioksi.

Sisäinen todellisuus on henkisen maailman ja maailmankatsomuksen todellisuus. Mitä jähmeämpien ja karkeampien värähtelyiden tasosta on kyse, sen hitaampi on sisäisen vaikutus. Kun ei voi vaikuttaa aineen tasolla, voi aina yrittää saada jotain aikaan ajatuksen ja tunteen tasolla. Ensimmäinen askel on lakata tuhlaamasta sitä vähäistäkään voimaa, joka on käytössä uhriutumalla ja katkeroitumalla enempää omasta kuin toistenkaan puolesta. Parempi on pitää katseensa kohotettuna, vaikka taivas edessä kaareutuisi pimeänä. Kaiken elämän ykseys loistaa pimeänakin taivaankaarena, mutta voi syyttää sinne myös valon. Se näkyy kaikille, mutta muodostuu edellä kulkevaksi tähdeksi vain, jos itse päättää lähteä seuraamaan sitä.

Riemullista valonsyttymisjuhlaa!

1.11.2023

Paradokseja Polulla

Henkisen kehittymisen tiellä kulkemisen paradokseja on, että ennen kuin ihminen voi päästää itsensä yhtymään kaiken elämän Itseen, hänellä on oltava selkeä itseyden- ja yksilöllisyudentunne. Hänestä on tultava ”itseohjautuva” ennen kuin hän voi päästä sisään yhteiseen ”henkisyyteemme”. Yksilöllisyyden rakentuminen Egoon evoluution aikakausien kuluessa on pitkä ja mutkikas prosessi. Koko involuutiossa ja suuressa osassa evoluutiota on kyse erillisyydentunteen, itsetietoisuudentunteen aikaansaamisesta ihmisessä. Sen tuloksena kokonaisuuden kokemisessa välittyy aina väistämättä muista erottuva yksilöllisyys, joka säilyy myös varsin edistyneillä tietoisuudentasoilla.

Paradoksista kyllä yksilöllisyudentunne ei välttämättä ole kaukana ykseyteen sulautumisen tunteesta. Esimerkiksi luodessaan ihminen on täysin syventynyt työhönsä, mitä materiaalia hän työstääkään. Hänellä ei ole tunnetta itsetietoisuudesta tai huomion kohdistumisesta häneen itseensä. Mitä tällaisella ykseydenhetkellä nousee esiin, on kuitenkin todella yksilöllistä ja alkuperäistä. Silloin ollaan hetkellisesti muilta omaksuttujen ulkoisten vaikutusten, ajatusten ja sovinnaisuuspaineiden tuolla puolen. On totta, että se, millä jotain tuotetaan luovasti, on opittu omalta kulttuurilta ja ulkoisista lähteistä, olipa kyse taidosta, tiedon soveltamisesta tai mielen sisällöstä. Mutta sitä käytetään yksilöllisellä ja muista erottuvalla tavalla. Tekijä ilmaisee sitä sisäistä visiota, joka on ainutlaatuisia hänelle itselleen ja luo näin jotain, mitä vain hän onnistuu saamaan aikaan. Kaikessa todella luovasti tuotetussa on jotain uutta ja alkuperäistä. Itse katoaa ja löytyy. On ”kadotettava itsensä, jotta löytäisi itsensä”. Mutta vastaavasti on myös ”löydettävä itsensä, jotta voisi kadottaa itsensä”.

Teosofia puhuu buddhisesta kokemuksesta vastauksena tähän paradoksiin. Buddhinen kokemus ykseydentunteesta on sielun eli Egon kokemus. Siinä ovat mukana sielun kolme aspektia, atma, buddhi ja manas sulautuneena toisiinsa. Kun tämä tapahtuu, ihminen tuntee ajatuksesta saamansa energialatauksen, tunteen ykseydestä johonkin ja tajuaa tahtonsa suunnan, kaiken tämän samanaikaisesti. Ne koetaan yhtenä kuten normaalisti koemme alemman kolmion, persoonallisuutemme toiminnan, tunteen ja konkreettisen ajattelun yhtenä. Ja kuitenkin atma-buddhi-manas on myös ihmisen ainutlaatuisen yksilöllisyyden asuinsija. Buddhitietoisuus ei voi koskaan olla muuta kuin ykseyden ja yksilöllisyyden yhdistelmä. Ykseydessä itseys koetaan kirkkaampana.

2.10.2023

Mielen sisältö on elämänasenteemme

Mielenhallinnan harjoittelu alkaa siitä, että tarkkailee päässään pyöriviä ajatuksia niin kuin jotain ulkopuolella tapahtuvaa. Ihan oikeasti tässä auttaa se, että kuvittelee seuraavansa jonkinlaista mekanismia, jonka toimintaan emme voi puuttua. Voimme ainoastaan katsella ja kuunnella sen käyntiä. Silloin huomaa erilaisia asiayhteyksiä, jotka herättävät toisensa tai esiintyvät aina yhdessä. Eri asioiden tai tunteiden tai molempien liittyminen toisiinsa kiinnittyy hyvin helposti ketjuksi, joka toistuu aina samanmuotoisena, kun jotakin ketjussa esiintyvää kohtaa sohaistaan. Kulloinenkin mentaalinen ja emotionaalinen tilamme houkuttelee esiin aiempia samankaltaisia tunteita tai ajatuksia. Kaltainen vetää puoleensa kaltaistaan. Mitä useammin sama ketju toistuu, sitä nopeammin ja varmemmin mieleemme täyttyy entisentyypisistä ajatuksista tai tunteista, reaktioista tai vastauksista reaktioihin.

Me ehdollistumme nopeasti ja varmasti, sille ei voi mitään. Siitä pitää mielemme mekanismi huolen. Kaikki kokemamme jättää jonkinlaisen jäljen jonnekin. Eräs mielentoimintaa tutkinut ajattelija oli jopa sitä mieltä, että pystymme tiedostamaan tuoreesti vain sen, minkä kohtaamme ensi kertaa ja vielä yllätyksenä ilman tilaisuutta valmistautua. Kun ottaa huomioon pitkät jälleensyntymien sarjat, joita meillä nykyihmisillä on takanaan, ymmärtää, että täysin uutta ja yllättävää tulee harvoin eteen.

Mielen sisältö on siten suureksi osaksi muistamista ja entisen projisoimista tulevaan. Mieli omaksuu helposti pysyviä reagoititapoja ja pysyviä tapoja ottaa vastaan ärsykeitä. Kannattaa tutkia rauhassa, mitä mielemme muistaa ja muistelee, ja mikä siinä on vallitseva asennoituminen elämään. Emme itse ehkä huomaakaan, millainen mielemme asenne on, koska asenteesta on tullut kokonainen toimintaohjelma. Mieltämme operoivasta laista tulee vaivihkaa laki, joka operoi koko elämäämme. Tämä syrjäyttää ihmisen itsensä ”eläjän paikalta” omassa elämässään. Toki mielemme meille kehittämät ja tarjoamat mallit ovat nekin omiamme, mutta eivät niin ainoita mahdollisia kuin luulemme. Mielensisällön valinta onnistuu kyllä, kunhan harjoittelee.

Ihmiskunta on monadin tietoisuuden kehityksessä vaikein vaihe. Siinä se on vain oman itsensä varassa. Eläimillä on ryhmäsielunsa ja yli-inhimillisillä kehitystasoilla henkiset kollektiivinsa. Silloin suoranaista omaa valintaa ei ole niin paljon kuin ihmistietoisuudella, kun yhteys oman tietoisuuden kanssa samantasoiseen ryhmään on sitovampaa. Ihmisenä ratkaisemme itse, minkätasoisesta ”aineesta” haluamme mielemme koostuvan. Valinnat vaikuttavat yli inkarnaation rajojen, sillä uuden inkarnaation uudet käyttövälineet rakennetaan kunkin entiteetin aiemmassa elämässä itselleen keräämien aineiden pohjalta.

Henki on oma, mutta aine on lainassa.

— — —
2.9.2023

Keskitiellä

Monien traditioiden henkisissä harjoituksissa korostetaan keskitien kulkemisen merkitystä. Kun sitä pohtii, tulee ensiksi mieleen äärimmäisyyksien välttäminen. Keskiarvoko? Siitäkö, kuinka tavallisesti kuljemme vai siitä, miten lavealta tie tuntuu kaikista ihmiskunnan edustajista? Tai jokin fifty-fifty, hätätapauksissa ehkä fifty-sixty? Keskitie luo myös mielikuvan tasaisuudesta. Ei laaksoa, ei kukkulaa -ajatus tuo mieleen yllätyksiltä välttymisen tai niiden tietoisesta välttämisen. Henkilökohtaisessa elämässä ja luonteenkasvatuksessa se saattaa johtaa tasapainoiluun sen kanssa, ettei osoittautuisi erilaiseksi kuin muut. Sitäkö on keskitiellä kulkeminen? On myös niitä, joiden mielestä keskitietä kulkien välttyy virheiltä. Mutta ei keskiarvossa ole sinänsä mitään moraalisesti oikeaa tai väärää. Tilastoilla ei voi korvata moraalista valintaa.

Keskitie on havaitsemista, kulkeeko laaksossa vai kukkulalla ilman, että toivoo toisen vaihtoehdon katoavan olemattomiin ja kukkulalta näkyvien maisemien jatkuvan ikuisesti. Se on kulloisenkin maiseman ja matkasään hyväksymistä. Keskitie suorastaan vaatii tyytymään itseensä. Muitten tai kohtalon syyttäminen maan pinnanmuodostuksesta vaikuttaa turhalta, mutta hyvällä tavalla turhuudelta. Hyväksyminen nimittäin estää kyynistymistä tai katkeroitumista. Keskitietä on kaikilla reiteillä, ja kulkija voi ja saa valita reitin, mutta mikään niistä ei ole pelkkää laaksoa tai pelkkää kukkulaa. Kaikilla niillä sataa, tuulee ja myrskyää, muttei pelkästään niin. Niillä myös paistaa aurinko, ja tuulee lempeästi, muttei pelkästään niin.

Keskitie on sen hyväksymistä, että voima valitsee kulkusuunnan itselleen. On hyvä osata katsoa, mihin suuntaan voima virtaa kussakin tilanteessa ja itsessään. Olen samaa mieltä niiden kanssa, jotka näkevät keskitien enemmänkin virran keskivirtauksena. Siinä kaikki voima, joka virralla on, suuntautuu yhteen suuntaan. Virtaus selvästi tietää menevänsä eteenpäin. Sen reunamilla jää vettä pyörimään pikkupyörteisiin tai jopa pysähtymään tilapäisesti suvantoihin, mutta sivuvirtauksetkaan

eivät sotke keskivirran suuntaa. Keskivirta pitää suuntansa penkereittensä ja pohjansa pinnanmuodoista huolimatta. Se ei pysähdy esteisiin eikä pettymyksiin siitä, ettei uoma osoittautunutkaan ennakoidun mukaiseksi, vaan etsii niin kauan, että taas voidaan puhua virtaamisesta.

Luonnonjoessa tai purossa keskivirtaus on koko joen koko voiman yhdistyminen yhteen suuntaan, ei kenenkään valitsema tai pakottama suunta. Kanavat ja sulkuportit ovat joen voiman valjastamista ihmisten maailman tarpeisiin. Yritämme tätä samaa toisinaan omissa henkisissä harjoituksissamme sekä yksityisesti että ryhmissä erityisesti alkuun etsimisvaiheessa, jolloin opimme paljon eri systeemeistä ja kuulemme monenlaisten ihmisten kokemuksista. Pakottaminen ja poukkoileminen ovat henkisten harjoitusten ääripäitä, joita suositellaan vältettäväksi. Ne heikentävät keskivirtauksen voimaa. Virtauksen olisi hyvä antaa löytää suuntansa, mutta varsinkin yksilöllisissä harjoituksissa on vaikea antaa prosessille sen vaatimaa aikaa, kun toiveet tuloksien näkymisestä kannustavat yrittämään.

— — —
3.5.2023

Kenen syy on, että haluamme koko ajan jotain

Pääsyyllinen on monadi, ikuinen henkemme, sanskritiksi purusha. Emme ole koskaan kokonaan unohtaneet, miltä tuntuu olla kotona. Vailla kotia oleva pystyttää itselleen kodin niistä tarvikkeista, joita on saatavilla. Jollei muuta ole, niin koti on tuli, nuotio, jonka ääressä voi tuntea lämpöä tai suoja sateelta ja tuulelta. Mikä ikinä tuo suojaa ja lämpöä, on meille koti, onnellisuuden tyyssija, vaikka vain tilapäisesti.

Kun monadi, henki meissä lähtee vaellukselleen aineeseen, siihen on tallentuneena ”kodintekoprinsiippi”, kyky etsiä turvaa, suojaa ja lämpöä kulloisessakin ympäristössä. Muotojen ja kiinteiden kohteiden fyysisessä maailmassa turva, suoja ja lämpö kasataan esineistä ja yhteyksistä niihin ja muihin ihmisiin. Ei ole mikään ihme, että viisaustradition tarjoama opetus siitä, ettei kannata turvautua muotoihin ja aineeseen, koska on olemassa parempi ja oikeampi koti fyysistä tasoa henkisemmällä tasolla, ei mene kovin hyvin kaupaksi: se yrittää ikään kuin sanoa, että on olemassa parempaa onnellisuutta saatavilla, kunhan emme pysähdy tähän. Se, joka on löytänyt suojan, ei haaveile paremmasta suojasta, vaan käpertyy nauttimaan onnentunteestaan. Opimme täällä ihmisten maailmassa, että mikään turva, suoja tai lämpö ei ole pysyvää, vaan kulutetaan ajan myötä loppuun kuin puut nuotiossa. Olemme tottuneet ja alistuneet etsimään aika ajoin uuden suojan, lämmön ja turvan etsimällä uudet kohteet, jotka näitä tarjoavat. Sanomme, että se on ihmisen elämä. Viisaustradition tarjoama opetus siitä, että ihmisen henki ei ole kotonaan vielä silloin, kun ulkoisen maailman kohteiden halut on tyydytetty, ei houkuttele. Syy siihen on tarjottu keinovalikoima: kieltäydy pitämästä täällä löytämäsi turvaa, suojaa ja lämpöä turvana, suojana ja lämpönä ja lähde eteenpäin, jatka peremmälle onnellisuuteen.

Me emme halua mitään, minkä saamisen motiivina ei ole siitä jossain määrin saatu onnellisuus. Siis monadi, purusha on vastuussa siitä, että jatkuvasti haluamme jotain! Vain se meissä tietää ja muistaa, että on muunlaista onnellisuutta kuin jatkuvasti muuttuvien halujen kohteiden saavuttaminen.

Henkisen tien kulkeminen on tilan raivaamista alemmissä käyttövälineissä, jotta voisimme tahtoa samaa kuin sielumme. Se on puhdasta hullutusta alemmalle mielelle ja alemmalle itselle, joka vastaa arjen pyörityksestä. Vasta kisaväsymys halujen tyydyttämisessä voi hiljentää tahtia, kun se, mikä aiemmin toi tyydytyksen ja ilon, ei enää vaikuta onnellistuttavasti. Viisaustraditio vakuuttaa, että halu muuttuu lopulta tahdoksi, ajattelu suoraksi tiedoksi ja onnellisuus puhtaaksi, hiljaiseksi ja tietäväksi autuudeksi, kunhan lakkaamme ensin elämästä halusta haluun, tyydytyksentunteesta toiseen.

Halu kokea onnellisuutta ei voi tyydyttyä täysin tässä maailmassa, eikä sen pidäkään. Tämä varmistaa sen, että monadi ei jää maanpakoon tänne aineen maailmaan, vaan löytää lopulta uudestaan kotiinsa.

15.4.2023

Vain tietämätön toimii vastoin elämänlakia

Viisaustradition opetukset ovat aina jakautuneet eksoteerisiin, kaikille tarkoitettuihin opetuksiin ja esoteerisiin, niille tarkoitettuihin, joille ihmistietoisuuden sisäisen kehittymisen idea on alkanut sarastaa. Näissä kahdessa opetuksessa on ero siinä suhteessa, miten ihminen näkee oman ja kanssaihmistensä kehittymisen.

Eksoteerinen opetus on tarkoitettu niille, joita ajatus korkeammasta itsestä ei vielä kannattele. He määrittävät itsensä ulkoisen ja fyysisen elämän kautta. Silloin ajatus siitä, että kaikki elämä on yhtä, on pikemminkin painostava kuin inspiroiva.

Kun ihminen joutuu/saa tilaisuuden/pakotetaan (tarpeeton ylipyhyhitään) pohtimaan hänelle tarjottua ajatusta, että jokainen meistä on muun luomakunnan kanssa tasa-arvoinen osanen kaikkiallisesta elämästä ja on yhdessä toisten kanssa vastuussa oman kehittymisensä lisäksi myös kokonaisuuden kehityksestä, vaikutus voi olla ainakin kahdenlainen. Oma pienuus ja muittenkin heikkous yhdistettynä tehtävän suuruuteen pelottaa ja masentaa, mutta se voi myös antaa luottamusta siihen, että Elämä kantaa kaikissa oloissa ne, jotka se on ilmennykseensä kutsunut.

Kummassakin tapauksessa on vielä löydettävä omassa mielessä jonkinlainen ratkaisu siihen, miten suhtautua omaan ja toisten tietämättömyyteen ja kyvyttömyyteen kulkea Elämän kanssa samaan suuntaan. Ne, jotka kestävät ajatuksen, että meidät on tehty kehittymään, ovat saaneet kiinni polusta, joka johtaa oman korkeamman itsen/sielun löytämiseen tai ainakin etsimiseen. Silloin uskaltaa ajatella, että olemme kaikkia alkuperältämme täysiä ja täydellisiä, mutta osaa myös samalla erottaa persoonallisuutensa rajoittuneisuuden henkensä täydellisyyteen verrattuna.

Monilla ajattelu kääntyy päinvastaiseksi, kun seuraa elämää ympärillään. Kaikkialla tuntuu olevan vain toinen toistaan täydempiä persoonallisuuksia ja sellaiseksi pyrkiviä, kun taas henki ja sen mahdollinen täydellisyys meissä on kadonnut jälkiä jättämättä. Me kaikki yhdessä eteenpäin -ajatukset ei näytä inspiroivan enempää yksilöitä kuin kansojakaan, ja siitä puhuville naureskellaan. Maailman kansojen viisaustraditioissa on ollut tapana, että annettava opetus skaalataan kuulijoiden kestokyvyn ja ymmärryksen mukaisesti. On ulkopiiri ja sisäpiiri, jotka puhuvat yhteisistä asioista niin paljon eri sanoin, että se on synnyttänyt pahoja väärinkäsityksiä salaseuraisuudesta ja ”kahden kerroksen väestä”, johon ei kaikkia kelpuuteta. Nykyisinkin sekä julkisessa keskustelussa että työpaikan kahvipöytäringissä ne, jotka puhuvat ykseyden, kauniin ja kannustavan puolesta, saattavat tuntee tarvetta vetäytyä suojaan jonkinlaiseen ”sisäpiiriin”. Samoin kokevat monet heistä, jotka ottavat ihmisen ja ihmiskunnan vastuullisuuden yhteisestä elämästämme ja elinympäristöstämme vakavasti. Jopa teosofishenkisissä keskustelutilaisuuksissa kuulee, kuinka karmanlaista puhuminen koetaan ihmisten syyllistämisenä. Näin erilainen voi olla kantokykymme henkisissä asioissa ja näkemys siitä, olemmeko elämän subjekteja vai objekteja.

3.4.2023

Tulemme siksi, mitä olemme

Hengen matkalla aineessa eli ihmisyksilön henkisen tietoisuuden evoluutiolla on useita muitakin nimiä. Sitä kutsutaan muun muassa korkeamman itsen löytämiseksi vai pitäisikö sanoa löytymiseksi. Esoteeriset kirjoitukset puhuvat Polusta isolla alkukirjaimella. Se on osa elämän yleistä evoluutiota, mutta merkitsee meissä ihmisyksilöissä vakiotietoisuutemme siirtymistä kohti olemuksemme keskusta ensin persoonallisuudesta yksilöllisyyteen ja sitten edelleen henkiseen ainutlaatuisuuteemme.

Henkisen elämän tarjoama välitön haaste on samaistaa itsensä yksilöllisyyteen persoonallisuuden sijaan. Käytännössä tämä merkitsee tietoisuuden ja sen käyttämien käyttövälineiden vuorovaikutusta. Tämä on käynnissä jokaisessa ihmisessä, tiesipä hän siitä tai ei, mutta siihen voi osallistua myös tietoisesti. Jotkut toimintamallit tässä vuorovaikutuksessa ovat yhteisiä kaikille ihmisille. Ne ovat luonteenomaisia ja tuttuja meille kaikille. Jotkut toiset mallit ovat ominaisia tietyille yksilöille, niitä kutsumme yksilölliseksi luonteeksi.

Puhutaan luonteenrakentamisesta, vaikka se antaa jonkin verran väärän vaikutelman sisäisestä kehitymisestä eli yksilöllisyyden harjoituksista persoonallisuuden ja alempien käyttövälineittensä hallintaan saattamisesta. Ensinnäkin se viittaa siihen, että rakentaisimme jotain, mitä ei vielä ole. Prosessi on pikemminkin jossain sisällämme jo olemassa olevien sisäisten realiteettien vapauttamista. Tarkoitus on tehdä tietä kaikkialliselle elämälle meissä.

Emme kehity sattumanvaraisesti, vaan tulemme joksikin, jota jo olemme ikuisessa luonnossamme. Jokaisen sielun on määrä olla yksilöllisesti ainutlaatuinen. Sen kehittymistä määrittää osittain tämä ainutlaatuisuus, joka on jo mukana jollain mystisellä tavalla ikuisessa monadissa, kuten esoteerinen toteamus ”tule siksi, mikä olet”, osoittaa.

Tämä ei tarkoita persoonallisuuden täydellistämistä. Persoonallisuus on kertakäyttöinen työkalu, rooli ja rooliasu. Se on ja pysyy pitkään epätäydellisenä ja rajoitusten alaisena. Se mikä kehittyy, on yksilöllisyyden kyky ilmaista itseään persoonallisuuden tämänkertaisen roolin kautta. Yksilöllisyydskään ei oikeastaan ole kuin korkeamman itsen, sielun ilmaus alemmilla aineen tasoilla. Tämä yksilöllinen ainutlaatuisuus on kuin sisäinen paine, joka hakee ilmaisumahdollisuutensa esteet kiertäen.

Mutta ei tässä vielä kaikki. Lisäksi jokaisen sielun on määrä esittää tiettyä osaa kosmisessa evoluutiossa, ja sen kasvu tapahtuu niin, että se palvelle juuri tuon osan suorittamista. Kokemukset, jotka käymme läpi ja kyvyt, joita kehitämme erityisesti evoluution myöhemmissä vaiheissa ovat sellaisia, että ne tuovat esiin yksilöllistä ainutlaatuisuuttamme ja valmistavat meitä esittämään meille varattua osaa jumalallisessa suunnitelmassa.

— — —
18.3.2023

Valoa sisällämme

Teosofian opetusten mukaan ihmisen psykofyysinen kokonaisuus jaetaan kahteen pakettiin, joissa kummassakin on kolme osaa. Alakerta käsittää fyysiseetterisen, emotionaalisen ja mentaalisen puolen, yläkerrasta käytetään usein sanskritinkielistä termiä atma-buddhi-manas. Alempaa kutsutaan usein myös nelinäisyydeksi. Silloin fyysisen olemuspuolen hienojakoisempi energiakenttä, eetterinen lasketaan omaksi osakseen eikä puhuta fyysis-eetterisestä.

Kiinnostavin näistä nimityksistä on henkisen kolminaisuuden keskimäinen, buddhi, jonka sanotaan edustavan intuitionaalista tietoisuudentasoa ihmisessä. Siis ei mikään ”buddha”, vaan intuitio. Koska alue, jonka tämän sanan katsotaan kattavan, on laaja ja kirjava, on henkistä kehittymistä koskettelevassa kirjallisuudessa alettu puhua henkisestä intuitiosta, jotta pysyttäisiin edelleen ihmisen psyko-fyysisen rakenteen yläosan alueella.

Mikään muu sana ei mielestäni kuvaa niin hyvin sitä, mistä buddhissa periaattina on kyse kuin sana ”valo”. Buddhi eli valo tekee tiedosta viisautta, joukosta yhteen kerättyjä faktoja tietämistä. Lisäksi valo antaa idean, ajatuksen jostain uudesta tai ainakin sellaisesta, joka ei ole suoranaisesti tuotettavissa saatavilla olevien lukujen yhteenlaskulla. Buddhin kohdalla pitäisi kai oikeastaan puhua enemmän valonleimahduksesta, kattolampun tai auringonvalosta ja yleisvalosta verrattuna taskulampun tai valonheittäjän pimeyttä leikkaavaan valokiilaan, jotka nekin ovat hyviä lääkkeitä pimeyden kukistamisessa, mutta tuottavat eri tuloksen kuin buddhin valo. Buddhin valossa näemme tarkasteltavassa kohteessa olevien esineiden tai asioiden keskinäiset suhteet ja suhteet ympäristöön tai tilaan. Silloin mielessämme muodostuu erilainen tietämys ympäristöstä kuin taskulampun valon avulla voisimme saada.

Arkikielessä sana intuitio tuo mieleen jotain äkillistä uutta, ratkaisun, jopa keksinnön, mutta intuitio ei ole koskaan valmis vastaus, ratkaisu tai valinta. Nämä kaikki syntyvät mielessämme valon, valaistuksen, valaistumisen seurauksena. Ne tarvitsevat toteutuakseen ihmismielen, manas-periaattin pohjatyötä faktojen keräämisen parissa. Äkillistä, uutta tai ratkaisevaa tilanteessa on mieleemme havainto uusista yhteyksistä tai syy-seuraussuhteista asioiden kesken. Henkisen intuition eli buddhin valoa on tarkoitus käyttää valaisemaan elämän totuuksia ja sen tarkoitukseen ja päämäärään liittyviä asioita. Arkiasioiden ratkaisua varten on olemassa konkreettinen mieli, manas-periaattin alempi osa. Buddhin valon ei ole tarkoitus syrjäyttää terveen arkiajattelun käyttöä sen alaan kuuluvissa asioissa eikä se oikeastaan kykenekään olemaan avuksi aivan konkreettisella tasolla. Monet taiteilijat puhuvat intuition tärkeydestä luomistyössä. Silloin he usein tietoisesti hiljentävät arkimielensä ja keskittyvät johonkin ”elämää suurempaan” aiheeseen, jolle ilmauksen antaminen on saattanut vaivat heitä jo pitkään. He ovat silloin omassa työssään löytäneet saman, mitä henkisissä opetuksissa neuvotaan intuition eli buddhin kehittämisharjoituksista. Eli keskity johonkin elämännäkemyksellesi tärkeään ja kerro halukkuudestasi antaa sille ilmaisu elämällesi ja taidoillesi. Koska buddhi on valo, se valaisee minkä tahansa tilanteen, jossa olemme. Ei ole tarvis lähteä etsimään ”oikeaa” tai edes sopivaa paikkaa tai näkökulmaa. Intuitio on uutta valoa olemassaoleviin suhteisiin ja -yhteyksiin, joten kiinnostus niiden olemassaoloa kohtaan on tarpeen. Valo ei kykene valaisemaan meissä mitään, mitä siellä ei ole.

— — —
3.3.2023

Looshi vai keskustelupiiri?

Uranus-looshin vuosikokouksen päätteeksi käytiin vapaata keskustelua siitä, käymmekö torstai-iltaisina looshissa vai aikuisten elämäntutkimuksellisessa keskustelupiirissä. Keskustelun tarpeen ovat synnyttäneet uusien tulijoiden kysymykset siitä, mitä looshit ovat. Uudet tulijat ovat ymmällä sen suhteen, millä perusteella pitäisi omalla kohdalla ratkaista, mihin looshiin liittyä. Ystävällinen kehoitus käydä tutustumassa looshiin osallistumalla sen kokouksiin saattaa edelleen jättää vastaamatta, millä perusteella ratkaista asia omalla kohdalla.

Tiedän nyt puhuvani ongelmasta, joka koskee vain pääkaupunkiseutua. Muualla ei esiinny valinnanvaikeutta Teosofisen Seuran looshin suhteen; hyvä, jos paikkakunnalla toimii edes yksi. Monesti käytäntö ratkaisee asian: looshi valikoituu viikkokalenterin mukaan ainoana iltana, johon voi vielä lisätä jonkin aktiviteetin tai ainoana, jolloin on luvassa lapsenvahti.

Mutta mitä eroa on looshilla ja aikuisopiston opinto-piirillä, vai onko, tai pitäisikö edes olla? Aivan alun perin looshi oli eriö, aatio, johon siirryttiin pois kuuloetäisyydeltä puhumaan meidän tapauksessamme henkisistä asioista, jotka olivat tärkeitä vain niille, jotka olivat tavalla tai toisella ilmaisseet toisillekin aihepiiriin tärkeyden omalle henkilökohtaiselle elämälleen. Tästä syntyi osallistujien kesken alustava luottamuksen ilmapiiri. Tämä oli tärkeää silloin, jos keskusteltiin helposti väärinkäsitystä synnyttävistä, ympäröivälle maailmalle vieraista asioista.

Looshin ovella kysyttiin aikojen alussa tunnussanaa. Tunnussanan tietäminen oli osoitus siitä, että asianomainen oli ollut yhteydessä johonkin looshin toimihenkilöön, joka oli virkansa puolesta suorittanut jonkinlaisen katselmuksen tulijan ajatuksista looshin suhteen. Usein tunnussanan luovuttaminen saattoi olla pieni seremonia, joka jäi mukavasti mieleen ensiaskeleena.

Teosofiseen looshiin tulijoilta ei kysytä tunnussanaa. Tässä suhteessa järjestelyt muistuttavat mitä tahansa opinto- tai keskustelupiiriä. Monet pitkäänkin teosofisessa toiminnassa mukana olleet käyvät loosheissa samoin perustein kuin muissakin tilaisuuksissa eli kun aihe kiinnostaa. Joillekin toisille looshi-illasta muodostuu kenties viikon ainoa henkireikä, jolloin voi oppia lisää omasta ja muitten henkisestä kehittämisestä ja henkisen maailman realiteeteista. Onpa niitäkin, jotka oppivat tekemään looshiohjelmasta harjoitusohjelman itselleen. Tällainen osallistuja kuuntelee tarkkaan, tulisiko looshikeskustelun aikana esiin jokin asia, jonka voisi esimerkiksi ottaa harjoittamisen kohteeksi seuraavan viikon aikana.

Koko ihmiskunnan yhteisesti kasvamisen rakentajia on looshiin osallistuvissa vähemmän, mutta heidän panoksensa looshin ilmapiiriin ja kunkin omiin henkilökohtaisiin kasvutuloksiin on huomattava. Ymmärrys henkisten realiteettien olemassaolosta kaiken aineellisen ja fyysisen takana kantaa arjessa, mutta ennen kaikkea se auttaa tajuamaan, että olemme kaikki yhtä, että jokainen meistä saa, voi, osaa ja kykenee vastaamaan omasta osuudestaan ihmiskunnan tietoisuudenkehityksessä. Ennen kuin aito ymmärrys kaiken ykseydestä sarastaa, ihminen kokee puheet vastuusta ja osallistumisesta yhteisesti kehittämiseen lähinnä syyllistämisenä.

Moni looshiin ensikertaa tuleva ei tiedä eikä muista, kuka ja missä opetti hänelle looshin tunnussanan, mutta sisään astuessaan hän kuulee itsensä lausuvan sen selkeästi ja luottavaisena sen suhteen, että täällä näiden kanssa minun on tarkoitus tässä inkarnaatiossa jatkaa siitä, mihin asti joskus aiemmin pääsin. Looshi on silloin valinnut jäsenensä.

17.2.2023

Miten olla osa suurempaa

Kaikki meissä ja maailmassamme on osa suurempaa kokonaisuutta. Olemme fyysisinä ihmisinä kokonainen universumi valtavalle määrälle eriasteista tajuntaa. Olla osa suurempaa kokonaista tarkoittaa, että kokonainen tarjoaa prinssiipin, joka tekee mahdolliseksi, että osilla on jotain yhteistä, että ne voivat liittyä yhteen, linkittyä, olla yhteydessä tavalla, jota niillä jokaisella itsellään ei ole. Se muuttaa kasat kokonaisuudeksi, erilliset kappaleet keskinäisen vuorovaikutuksen verkostoiksi. Kun sanotaan, että kokonainen on suurempi kuin osiensa summa, ”suurempi” tarkoittaa ”hierarkiaa”, kehitysjärjestystä. Se ei merkitse minkään osan ylivaltaa, vaan korkeampaa tai syvempää yhteisyyttä, joka liittyy erilliset säikeet varsinaiseksi verkoksi, molekyylit soluiksi tai solut organismeiksi. Kun asia on näin, niin luulisi, että kokonaisuuden osana olemisen taitojen opettaminen keikkuisi korkealla tärkeysjärjestyksessämme. Saamme kyllä opetusta pienestä pitäen sekä kotona että koulussa kahdenvälisiä suhteita koskien ja jopa ryhmän jäsenenä toimimisessa. Mutta tällöin meille opetetaan lähes yksinomaan toisten osien huomioon ottamista, mikä on erittäin tärkeä taito, mutta ei kerro mitään kokonaisuudesta, jonka osa olemme tai kokonaisuudesta, joka itse olemme.

Hierarkiasta on tullut lähes haukkumasana, vaikka se on kaiken kehittämisen perusta. Se, että minkä tahansa kasvuvaiheet voidaan kirjoittaa tiettyyn paikkaan pitävään järjestykseen, ei tarkoita komentoketjua, jossa arvossa, iässä tai koossa suurempi tai vahvempi voisi käskää alemman kehittymään. Hierarkia ei tarkoita minkään osan tai tason mieli- tai ylivaltaa toisten yli, vaikka keskinäisellä vuorovaikutuksella on tietty järjestys, jota evoluutio osaa noudattaa. Samoin tietoisuuksien kehittämisessä on hierarkia, evoluution ja tietoisuuksien vuorovaikutussuhde.

Hierarkia ei ole komentoketju, vaan vuorovaikutussuhde. Niin sanottu korkeampi tarjoaa kasvu- ja laajentumisympäristön niin kutsutulle alemmalle ja niin sanottu alempi kasvattaa eli lisää ja

laajentaa niin sanottua korkeampaa. Kukan kasvussa toimii hierarkia, tietty kasvu- ja kehitysjärjestys, jota ei voi rikkoa, jos mieli puhua tietyistä kasvista. Kasvuvaiheet eivät ole sattumanvaraisia, vaan tapahtuvat jonkinlaisen mallin mukaan, joka voi olla varsin vapaakin eikä lainkaan pelkästään yksisuuntainen. Kasvuvaiheet ovat toisistaan riippuvaisia ja monimutkaisessa vuorovaikutuksessa keskenään, mutta emme kuitenkaan voi kieltää vaiheiden toinen toistaan seuraavaa järjestystä.

Kun oppii tarkkaamaan kokonaisuuksia eikä pelkästään itseään koskettavia yksityiskohtia, näkee todemmin, saa paremmin ns. todellisuutta kuvaavan tilannekäsityksen. Tämä ei pidä paikkaansa vain ympäristön ja maailman selittämisessä itsellemme, vaan myös sen suhteen, miten tarkastelemme omaa itseämme ja elämäämme. Jälleensyntymäteorian tarjoama käsitys kokonaisuudesta, jonka meistä itse kukin muodostaa, on paljon laajempi kuin perinteinen käsitys yksilöstä ja hänen vaikutusmahdollisuuksistaan maailmassa. Kun katseemme tarkentuu edes ajoittain hiukan kauemmas, sisäinen, ikuisemmän itsemme maailma ja ulkoinen, tämänkertaisen itsemme maailma alkavat löytää toisiaan. Muutos ihmiselämän merkityksen tiedostamisessa muuttaa samalla tapaa, jolla tiedostamme nykyiset konkreettiset olosuhteemme, vaikei niissä tapahtuisi mitään fyysisen aistein havaittavaa ja tavanomaisella mielellä selitettävää muutos.

8.2.2023

Viisaus ja tieto

Pohdimme looshissa viisauden ja tiedon eroa. Virittäjänä oli väite, että tieto karttuisi vähitellen, mutta viisaus olisi yhtäkkistä. Jottei keskustelu olisi mennyt aivan viisauden määrittelyjen esittämiseksi, lähdimme liikkeelle ajatuksesta, että viisaus olisi elämän lakien tuntemusta ja soveltamista. Teosofisissa kirjoituksissa elämän lait tai elämänlait korvataan usein kirjoittamalla vain sana Laki isolla kirjaimella. Viisaus olisi tämän mukaan Lain tuntemusta ja soveltamista.

Yksi laki koko elämää varten kuulostaa juhlalliselta ja vaikeasti hahmoteltavalta, olemmehan oppineet syyn ja seurauksen laista, luonnonlaeista, vastaavuudenlaista ("niin ylhäällä kuin alhaalla") jne. Olisiko jotain, joka sisältää kaiken, mitä pitkä luettelommekin? Laki kaiken elämän ykseydestä voisi olla hyvä ehdokas. On vaikea löytää mitään, mitä ajatus "kaikk' elämä on yhtä", ei säätäisi elämässämme. Mitä lakia tahansa elämässämme tulemme rikkoneeksi, sen takaa paljastuu rikkomus ykseydenlakia vastaan. Totutteleminen pelonsekaisella kunnioituksella opetukseen, että jokainen ajatuksemme, tunteemme ja tekomme vaikuttaa aina kaikkeen. Opettelemme ottamaan vastaan iskuja ja "bumerangeja", joiden lähettäjiä emme tiedä olevamme. Ja helpottuneina opimme käyttämään ykseydenlakia rauhan ja hyvän tahdon vahvistajana. Jos kerran jokainen ajatuksemmekin vaikuttaa kaikkeen, niin vaikutusmahdollisuuksiemme kasvamisesta on todella syytä iloita.

Kaiken ykseyden näkeminen ja ymmärtäminenkin on helppoa, sen mukaan eläminen ei. Auttaako tieto viisauden sytyttämisessä? Suuresta tietomäärästään ei sinänsä kasva viisautta eli elämänlakien tuntemusta, ellei synny ajatusta tiedon soveltamisesta. Tieto on erinomainen työhypoteesi, oletamus, jota on jopa hauska kokeilla. Teosofisen tiedon soveltamisesta elämänohjeena saa vilkkaan keskustelun aikaan teosofien piirissä. Kaikilla on kokemusta siitä, mikä alkoi muuttua elämässä ensimmäisten haparoivien ajatuskokeilujen jälkeen, kun oli esimerkiksi antanut itselleen luvan ajatella, että elämä ei olekaan kertakäyttötuote.

Viisauden "syttymiseen" tarvitaan kaksi eri tasoa, alemman itsen konkreettinen tieto ja tämänkertaisen inkarnaation kokemus ja korkeamman itsen ajan ja paikan rajoituksista vapaa, vertauskuvallinen, kaikkiin inkarnaatioihin sovellettavissa oleva tieto ja kokemus. Alemman on hiukan kurotettava ylöspäin, jotta korkeampi nappaa siitä kiinni ja vetää mukaan varastoon, jonka sisältö ei katoa, vaan jonka saamme mukaamme seuraavassakin inkarnaatioissa.

Vain tietoa voidaan opettaa, viisaus on aina henkilökohtaista, eikä viisaskaan opettaja voi siirtää omaa viisauttaan oppilaan omaisuudeksi. Voimme seurata tietojemme kertymistä alkeistiedoista keskitason kautta täydellisiin tietoihin, mutta viisaudesta ei ole eri tasoja, emmekä koskaan tiedä,

kuinka kaukana tai lähellä olemme intuitiosta esimerkiksi jonkin elämänlakeihin kuuluvan ajatuksen suhteen. Jokainen asia on oivallettava itse, asia kerrallaan. Mutta yhtäkaikki, oivallus elämästä yllättää aina iloisesti, ja silloin huomaa, kuinka tämä kaikki saattaa sittenkin maksaa vaivan!

— — —
15.1.2023

Ideointi ja ihanteet

Monissa teosofisissa teksteissä meitä muistutetaan ajattelemisen tärkeydestä sanomalla, että monet ihmiset eivät eläessään ajattele yhtään omaa ajatusta. Tämä kuulostaa meistä aiheettomalta moitteelta, kun useimmat ovat pohtineet asioita paljonkin. Ehkä tässä on kyse ennen kaikkea määritelmäeroista. Arkielämässä tarkoitamme ajattelemisella kaikkea toimintaa, mikä ei ole suoranaista tunteilua eikä fyysistä tekemistä. Tätä täytyy ajatella, sanomme ja pysähdymme ajattelemaan. Lähempää tarkastellen huomaamme, että ajattelumme sisältö on usein muitten ajatusten järjestelyä oma tilanteemme huomioon ottaen. Emme useinkaan löydä uusien ideoitten tasolle, vaikka yritämme, emme ainakaan, jos sillä tarkoitetaan ideoiden hakemista ja löytämistä omaa mentaalista tasoa korkeammasta kollektiivitajunnasta.

Varsinaisesti ajatteleva toimii oikeastaan aina rajan yli, kahdella tasolla yhdistäen alemman korkeampaan. Todella uusi ajatus on aina idealistinen, ihanteellinen. Se syntyy tilanteessa, jossa ajattelija antaa itselleen luvan olla hetkellisesti välittämättä ajan ja paikan rajoituksista toivomansa lopputuloksen osalta.

Idea on aina ajatus siitä, mikä ei ole mahdollista juuri nyt, juuri näissä olosuhteissa. Se on vierailamista ihanteiden (ideaalien) maailmassa. Siellä on lupa käydä, mutta ihannetilanteeseen perustuvaa ideaa ei kannata esitellä toimintasuunnitelmana. Usein syyllystymme tähän ja petymme, kun ajatuksemme arkipäivään pudotessaan lässähtää mahdottomana.

En voi olla mainitsematta tässä yhteydessä mökkinaapuriltani oppimaani remontti-ideankäsittelytapaa: valitse kaksi kolmesta laatusanasta hyvä-nopea-edullinen, ja toimi niiden kahden perusteella. Kaikkia kolmea ei saa koskaan yhtä aikaa. Hyvä ja nopea ei ole edullinen. Nopea ja edullinen ei ole hyvä, ja hyvä ja edullinen ei ole nopea. Mielestäni neuvo on aivan erinomainen kaikessa ideoinnissa. Adjektiivit voivat olla myös kaunis-toimiva-edullinen, ja muitakin yhdistelmiä varmasti löytyy. Rajaamalla ideaa teemme ajattelijasta valitsijan. Valinta on henkisen kehittymisen työkalu, jota oppii käyttämään vain käyttämällä, ei odottamalla aikaa, jolloin kykenisi paremmin, tai jolloin aikakaudella ja ympäristöllä olisi parempia ideoita tarjottavana.

Usein tyrmäämme idealistisen ajatuksen toivottoman ihanteellisena, jolla ei kuulemma ole yhteyttä arkipäivään tai ns. todellisuuteen. Kuitenkin ihmiselämä on sopimus ihanteen toteuttamisesta. Alemman ja korkeamman saaminen saumattomaksi kokonaisuudeksi on henkisen kehityksen päämäärä. Kun alempi itse kokemuksineen yhdistyy korkeamman itsen kanssa, löytyy korkeamman itsen yläpuolelta uusi pari, joka odottaa yhdistymistään meissä. Ihanne nousee tasolta toiselle, ja sopimus uudistuu.

— — —
2.1.2023

Anna lupa kehittymiseen

Uusi alkava vuosi merkitsee entisen vuoden tulosten viskaamista uuteen kattilaan. Se, mitä saimme henkilökohtaisesti, kansallisesti ja ihmiskuntana aikaan edellisvuonna, porisee uudessa liemessä, jonka koostumusta voimme vain arvailla. Yksi asia on varmaa: se on ryyditetty edellisestä poikkeavin maustein. Entisen keitoksen sattumat hioutuvat soseeksi, ja samalla muodostuu uusia kokkareita. Vuodenvaihde on totutusti aina myös pettymysten toteamisen aikaa. Näinkö vähän, tähänkö asti vain? Toivomme vastoin parempaa tietoaammekin voimiemme ja taitojemme riittävän enempään kuin

edellisvuonna. Todellisuus joustaa mielestämme aivan liian vähän päämäärämme suuntaan, ja ihanteen ja toteutuneen väli tuntuu vain kasvavan. Vaikka turhautuminen uhkaa, niin sitä vastaan on syytä ponnistella, jottei tulisi syyllistyneeksi tekemättä jättämisen syntiin. Mielestäni osuva määritelmä kohtalolle kuuluu jotenkin näin: kohtalo on osaksemme annettujen olosuhteiden ja osaksemme tulleiden rajoitusten kokonaisuus lopulliseen päämäärään nähden. Toteamus on voi olla osuva, mutta siinä näyttää esiintyvän vain ehdollistavia tekijöitä. Entä vapaus ja valinnanvapaus tai tahto haluta jotain muuta?

Karman lakien mukaan jokainen meistä kehittyy olosuhteissa, jotka riippuvat suuremmasta yksiköstä, johon kuulumme. Yksinään ei kukaan tai mikään voi kehittyä. Niin yksilön, kansakunnan kuin ihmiskunnankin edellisten elämien karmasta poimiutuu kutakin inkarnaatiota varten sopivat osuudet seuraavan kehitysaskelen ottamista varten kohti ihanteen toteutumista. Tuleva ”itsemme” heijastelee paitsi ihanteessamme, myös tiessä, jota kuljemme.

Turhautumisemme syy on usein kyvyttömyytemme muuttaa olosuhteita ja poistaa rajoitteita. Niiden olemassaolo tuntuu olevan syy ihanteen väljähtymiseen ja päämäärän siirtymiseen yhä kauemmas. Se, että tietää syyn ja seurauksen lain toiminnasta olosuhteiden aikaansaamisessa helpottaa vain jonkin verran.

On vaikea asennoitua siihen, että kohtalomme asettamat ehdollistumat eivät ole este, vaan ympäristökuvausta, maisemaa, jossa toiminta tapahtuu. Kehityksemme tavoitteenahan on kyky soveltaa henkisen elämän lakeja olosuhteissa kuin olosuhteissa. Jos kerran on näin, niin ei kannata valittaa maiseman ankeutta. Synkkä mieli saa vain unohtamaan henkisen kehityksen toteutumisen lain: ihmisen on tietoisesti annettava kehittymiselle lupa muuttaa itseään kehityksen haluamaan suuntaan.

Ei ole hullumpi idea tehdä tämä aivan konkreettisesti näin vuoden alussa kirjoittamalla ihan paperille: annan täten luvan kehitykselle muuttaa minua ja dharmalleni ottaa johdon käsiinsä. Sitten vain allekirjoitus ja päivämäärä. Siinä on valinta ja vapaus: vapaus tahtoa, että kehitymme.

2.12.2022

Tuleva avaa

Adventti merkitsee tulemista. Adventtisunnuntaita on neljä, neljä askelta jotain kohti. Puhumme valmistautumisesta jollekin jouluna saapuvalle, valolle, voimalle, värähtelylle, uudelle ... Henkisen tietoisuuden kehittyminen meissä tapahtuu seuraavan korkeamman tason voimasta, voisi melkein sanoa vetovoimasta. Asenteissamme olemme kuitenkin niin samaistuneet menneisyyteemme miinojen raivaajiksi, että emme tunnista tulevan askeleen pakottavaa vetoa. Karma on meissä useimmissa muuttumassa työntövoimaksi ellei suorastaan tieksi, mutta katseemme on kuitenkin liian usein menneessä. Tuleva kehitysaskel joutuu tekemään itseään tiettäväksi, miten parhaiten kykenee. Kun se tapahtuu repimällä irti kiinnikkeitä menneeseen, on parkumme ankaraa.

Tila uudelle löytyy usein silloin, kun on joutunut jättämään entisen mukavuusalueen. Uusi luo puitteet syntymälleen ja jallittaa meidät jättämään entisen aivan kuten verollepano pakotti joulukertomuksen Marian ja Joosefin uudelle paikkakunnalle uusiin oloihin, joissa antaa syntyvän syntyä. Uuden valon vaaliminen on sen jälkeen ensisijainen tehtävämme. Valo meissä on alkuun pieni ja hento, ja se saa monet toteamaan, etteivät tunne joulun vaikutusta itsessään mitenkään. Mikään ei ole valoisampaa tai helpompaa kuin ennen, ei jouluna eikä sen jälkeen. Mikä on se jouluna ihmiskunnalle suunnattu voimanvuodatus, jollei se tuo helpotuksentunnetta tai poista vaikeuksia tieltämme? Korkeamman tason ”apu” on työntöapua, ei raivausapua. Se auttaa tukemalla meitä, kun kurotamme varpaille nousten ulottuaksemme hiukan ylemmäs. Kun varvistamme, silmämme yltävät korkeammalle kuin aiemmin ja näkevät entisen uudesta näkökulmasta, mikä saattaa tuoda mukanaan myös uuden ratkaisun entiseen pulmaan.

Adventtina kehitämme valmiutta uuteen näkemykseen, ja se asettuu meihin sille tasolle, josta löytää värähtelyilleen vastaavuutta. Useimmiten joulun valon on pakko kaivautua olemuksemme syvyyksiin, jossa kannamme monadimme ”syntymävaloa”, ennen kuin vastaavuus löytyy. Mutta ei se mitään. Syntyvä valo ei mene hukkaan, vaan löytää vuorenvarmasti alkukipinämme ja saa sen voimistumaan. Näin on tapahtunut meille tämänkertaisissa ”kuorissa” tässäkin inkarnaatiossa jo monena jouluna, ja todennäköisesti muodossa tai toisessa jo monessa aiemmassakin. Antaa sielumme hoitaa valon vastaanottaminen omalla tavallaan. Se osaa ja on tehnyt sen jo lukemattomia kertoja.

15.11.2023

Tien valmistamisesta ratkaisulle

Ihmisellä on monta näkökykyä. Asioita voi katsella ainakin silmillä tai sydämellä, mielellä tai järjellä. Okkultismi opettaa, että fyysisen näkökyvyn lisäksi meillä on ainakin piilevänä eetterinäkö ja astraalinäkö, monilla myös mentaalinäkö ja jopa kausaalinäkö, jos tällaisia termejä voi kyseisistä kyvyistä käyttää.

Sama asia näyttää eri puolensa riippuen siitä, katseleeko sitä sydämellä vai järjellä. Tämä on tuttua kaikille. Mieli näkee asioissa usein eri aspekteja kuin fyysiset silmät. Tästäkin meillä on kokemusta ihan arkielämässä. Teosofiassakin usein mainittua selvänäköä tulevaisuuden osalta pidämme avaimena moniin ratkaisuihin, sen kun sanotaan tarjoavan vastauksia siihen, mitä tulee tapahtumaan, mitä joku toinen tulee tekemään tai jopa siihen, mitä itse tulemme tekemään. Ratkaisukeskeinen mielemme huijaa meitä uskomaan, että osaisimme paremmin, olisimme parempia ihmisiä jne., kun vain tietäisimme tulevasta. Asia saattaa olla päinvastoin: menneisyyteen näkeminen voi osoittautua hyödyllisemmäksi, mutta sekään ei voita kykyä nähdä kulloinenkin tilanne tässä ja nyt totuudellisesti. Selvänäkökyvyt tulevien asioiden kertojina nauttivat usein ansaitsemattomasta arvonnoususta. Paljon arvokkaampaa olisi kyetä näkemään kulloinenkin tilanne tarkemmin kuin mihin fyysiset silmämme edes mielen, sydämen ja järjen avustamana kykenevät. Viis tulevasta, kunhan tietäisimme, minkä värähtelytason tunne- tai ajatusainesta kannattaisi tuoda mukaan tilanteeseen, olipa kyseessä sitten perheen tai maailman tilanne. Todellinen henkinen selvänäkö kertoisi tilanteessa pyörivän aineen värähtelyjen ”rakeisuuden”, minkä kanssa se värähtelee yhdessä ja minkä kanssa ristiriitaisesti, mitä se kerää mukaansa ja mitä hylkii. Tällä en tarkoita positiivisia tai negatiivisia värähtelyjä tai vaikutuksia, hyviä tai huonoja ajatuksia, vaan kykyä nähdä, mitkä asiat, ajatukset ja tunteet kussakin tilanteessa värähtelevät helposti sopusointuisesti keskenään ja mitkä eivät.

Tien valmistaminen ratkaisulle tai uuden tilanteen syntymiselle ei nauti yleisönsuosiota. Se luokitellaan usein pelkäksi puheeksi, kun ollaan sitä mieltä, tarvittaisiin tekoja. Tähtäämme liian usein siihen, että löytäisimme kertaratkaisun mentaalitason oivalluksella. Emme huomaa auttaa ratkaisun syntymistä tarkastelemalla edes sillä näkökyvyllä, joka meillä jo on. Emme huomaa, mitä mukana olevat erilaiset ajatukset tai tunteet vetävät puoleensa, tai sitä, minkä ne saavat värähtelemään. Ajatusten ja tunteiden vahvistaminen sen mukaan, mikä suunta mielestämme voi auttaa tilanteessa, ei ole ratkaisun tarjoamista, päinvastoin. Se saattaa tuntua huomion kiinnittämiseltä epäolennaiseen tai jopa tarpeettomaan. Miten paljon helpompaa olisikaan yrittää tehdä ”täsmähyvää”, kun näkisi, mikä puoli tarvitsee vahvistusta, jotta tie eteenpäin aukeaisi.

1.11.2022

Tulevaisuuden muisteleminen

Symbolit ovat tärkeitä silloin, kun puhutaan buddhi-manaksesta, abstraktisesta eli korkeammasta mielestä. Buddhi-taso on intuition maailmaa, jossa puhutaan symbolien kielellä. Vaikka meillä on mielestämme usein kielivaikeuksia yhteydenpidossa korkeamman itsemme kanssa, emme ole synnynnäisesti ummikkoja. Ongelmana on konkreettisen mielen käyttäminen tulkkinäytelmän yhteydenpidossa.

Etenkin me, joiden oma äidinkieli koostuu ääntämistavan osoittavien kirjaimien kokoonpanuista sanoista, emme aina osaa asennoitua symbolien ”valmiiseen” rakenteeseen niin, että tuntisimme sen puhuttelevan itseämme. Esimerkiksi viisisakarainen tähti tai risti on valmis kuva jostain. Kysymykseen, mitä se tarkoittaa, voimme vastata vain omasta puolestamme. Naapurimme vastaus kysymykseen voi olla aivan toinen.

Symbolin erottaa konkreettisesta kuvasta siitä, että sen sisältöä on helpompi vaihtaa kuin sen muotoa. Symbolissa ajatus etenee suuremmasta pienempään, yleisestä erityiseen, ei erityisestä yleisempään tai pienemmästä suurempaan. Symboli on sellaisenaan valmis eikä odota meiltä lisäyksiä tai poistoja. Lisäksi symbolin molemmin puolin on aina tyhjä tila. Mikään osa symbolista ei oikeastaan johda mihinkään muuhun. Sama vaikeus pätee pyhien kirjoitusten lukemiseen. Nekin lävyyttävät eteemme kokonaisuuden, jota ei voi purkaa osiin, koska siitä ei käy ilmi, mistä palikoista se on pantu kokoon. Niissäkin ajatuksen molemmin puolin on usein tyhjä tila, eikä konkreettinen mieleemme aina edes ymmärrä, miten asiat liittyvät toisiinsa. Vahvaa henkistä tekstiä voi vain katsella tai kuunnella ja antaa sen vaikuttaa. Monet eivät edes usko mihinkään vaikutukseen, koska eivät ”ymmärrä” tekstiä. Unohdamme, että harjoituksena onkin seurata, mitä omassa mielessä tapahtuu katsellessa tai kuunnellessa jotain, mitä mieli ei ”ymmärrä”.

Saattaa tuntua kaukaa haetulta, mutta ajatusvoiman tehokas käyttö nojaa samoihin periaatteisiin. Taitava ajatusvoiman käyttäjä osaa visualisoida, luoda elävän symbolin tavoitteestaan. Sen tulee sisältää kaikki oleelliset osat yhdessä kuvassa, jonka molemmin puolin on tyhjä tila, jota mieli ei täytä selityksillä eikä kysymyksillä. Tulevaisuudentutkijat puhuvat tulevaisuuden muistelemisesta hyvänä keinona suunnitelmien teossa. Minkä haluaisimme olla mieleemme jäävä muistikuva tulevasta maailmasta, jos katsoisimme sitä jo toteutuneena? Näin kuvitellen on pakko hypätä käytännön konkreettisten askelten yli ja keskittyä tuloksen tärkeimpään osaan ja kuvitella sen näkyvän selvästi luomassamme ajatusmuodossa. Tällainen ajatusmuoto muistuttaa suuresti symbolia myös siinä, että se on hyvin yksilöllinen. Yksilöllisyys antaa sille voimaa pysyä kasassa ja vaikuttaa. Symbolikuvitelman jälkeen kutsutaan konkreettinen mieli laatimaan tiekartta ja suunnitelma päämäärään pääsemiseksi.

16.10.2022

Mielen sisällön muuttamisesta

Luulemme, että konkreettisen, alemman mielen sisällön vaihtaminen käytännön asioista abstraktisempiin, henkisempiin, ylevämpiin merkittäisiin henkistä kehitystä. Kehittymistä tapahtuu kuitenkin vasta, kun osaamme katsoa käytännön toimintaa korkeamman mielen näkökulmasta. Silloin käytäntö, tieto yhdistyy intuition, viisauteen hedelmällisellä tavalla. Todellisuuteen tai totuuteen ei pääse muovaamalla jononkin uuteen muotoon sitä, mitä on tarkastellut konkreettisiin asioihin erikoistuneella mielellä. Jooga on näiden toimintojen päättymistä ainakin hetkellisesti, liikkui pa mielessä minkätasoista sisältöä hyvänsä.

Se, mitä teosofisessa puheenparressa nimitetään ”alemmaksi” mieleksi, on oikeasti kama-manas, mielen prinssi manas yhdistyneenä alempien käyttövälineittemme fyysisen ja haluruumiin kanssa yhdessä toimivaksi kokonaisuudeksi. Kama-manas hoitaa pitkällä kokemuksellaan fyysisen ihmisen hengissä säilymistä keräämällä aistidataa ja analysoimalla sitä. Se on aina valmiina huomaamaan erovaisuudet asioiden välillä, poikkeavuudet totutusta, muutokset suunnassa ja muut fyysisen

olemassaolon säilymiseen vaikuttavat asiat. Sen tehtävä on vertailla ja löytää eroavaisuuksia ja laatia sen perusteella alemman manaksen maailmankuvaan sopiva selitys.

Henkisellä tiellä pyrkimyksenä on luoda kanava kama-manaksen ja buddhi-manaksen, korkeamman mielen välille. Tässä ei todellakaan ole kysymys tasoeroista, että korkeampi mieli olisi jotenkin parempi, vaan manas-prinsiipin työnjaosta. Buddhi-manaksen maailma on intuition valtakuntaa. Intuition ei ole tarkoitus korvata konkreettista mieltä, vaan toimia sen ohjaajana antamalla suuntaa. Buddhi-manaksen tason viisaus on luonteeltaan laadullista. Se perustuu siihen, mikä on yhteistä ilmiömaailman takana. Sillä on aina erityinen luonne, eikä samaa viisautta ei voi yleistää sopimaan kaikkiin tilanteisiin. Suora tieto, viisaus edellyttää ainutlaatuisuuden ja erikoislaatuisuuden ymmärtämistä. Tällaista varten ei ole tilastointimenetelmiä eikä mittaa. Tieto karttuu vähitellen, mutta viisaus syntyy yhtäkkiä. Tieto on luonteeltaan määrällistä, yleistävää, suhteellista ja todennäköisyyden lakien alaista. Se perustuu keskiarvoihin sekä tilastotieteellisiin ja muihin mittauksiin. Tieto perustuu eroavaisuuksiin ja niiden ryhmittelyyn.

Henkinen ihminen elää hetkestä toiseen, eikä tarvitse edellistä tai seuraavaa hetkeä, jotta olisi, mitä on. Kun elämme ”henkisesti”, käytössämme oleva muistikin alkaa toimia uudella tavalla. Se lakkaa siirtämästä menneisyyttä toteutumaan toivon mukaan joskus tulevaisuudessa ja ymmärtää, etteivät samalta tuntuvat asiat välttämättä kannaa samaa nimeä kuin aiemmin.

Buddhi-manas - mieli tietää olevansa sielun työkalu ja työtoveri.

2.10.2022

Ole Polkuna itsellesi

Jotkut meistä miettivät parhaillaan, mistä voisi löytyä oma henkinen tie, miten osaisi valita riittävän henkisen elämäntyylin tai onko henkinen asenne elämään edes mahdollista nykymaailmassa. Teosofia herättää vastakaikua silloin, kun miettii vastauksia näihin kysymyksiin. Jos olemme aiemmissa inkarnaatioissa altistuneet aikain viisauden ajatuksille, ne saavat sielumme soimaan hyvinkin lyhyessä ajassa. Jos taas olemme päässeet kohtaamaan teosofisen maailmankatsomuksen sisältöä ensi kertaa vasta tässä elämässä, tarvitaan hiukan pitempi aika tällaisen elämänfilosofian omaksumiseen. Tietäminen on muistamista, sanoo vanha viisaus.

Vaikka päätyisi kiinnostumaan juuri teosofiasta, tuntuu vaikealta tehdä valinta esimerkiksi lukuisten teosofisten järjestöjen välillä. Minkään järjestön jäsenyys ei toki ole välttämätöntä henkiselle kehityksellemme tai henkiselle maailmankatsomuksellemme, mutta niiden piiristä löytyy samanmielisiä keskustelukumppaneita, opastusta ja aiheeseen sopivaa kirjallisuutta.

Teosofian opetukset karmasta, dharmasta, suuresta suunnitelmasta ihmistietoisuuden kehittymiseksi jne. tuntuvat vain lisäävän kysymyksiä ja vähentävän mahdollisia vastauksia. Millainen on minun karmani, miten se vaikuttaa henkiseen kehitykseeni, millä henkisen kehityksen asteella olen jne. jne. Onko dharmaa sama kuin minun elämäni tarkoitus, elämäntehtävä, ura tai menestys? Puuttuvat vastaukset näihin kysymyksiin kökötävät henkiselle tielle astumisen esteenä, koska tuntuu, että niiden tulisi olla vaikuttamassa valintaamme.

Tällainen valinnanvaikeus on kuitenkin vain näennäistä. Valinta on oikeastaan jo tehty siinä vaiheessa, kun olemme aloittaneet tämänkertaisen elämäntaipaleemme. Henkiselle tielle astumisen kutsun kuulee vain korkeampi itsemme, sielumme. Se yrittää kaikin tavoin jokaisessa inkarnaatioissa saada alemman itsemme kuulemaan saman ja lähtemään samaan suuntaan kanssaan. Niiden yhteinen matka on voinut alkaa jo kauan sitten, ja nyt olisi tarkoitus jatkaa siitä, mihin viimeksi jäätiin. Korkeampi itse, sielu tietää kyllä, mihin kaikki keskeneräiset asiat on kerätty tätä matkaa varten: persoonallisuuteen ja sen ulkoisiin olosuhteisiin. Persoonallisuus on sielun karma. Tämä karma on samalla myös edellytys dharmamme toteutumiselle. Olemme tulleet tekemään juuri sitä, juuri siellä

ja juuri sinä historiallisena ajankohtana, jossa nyt olemme. Panoksemme on toivottu, ajoitus juuri oikea, ja ihan jokainen tervetullut taivaltamaan omaa polkuaan.

Monenlaiset ohjeet saavat meidät epäilemään astumista kulkemaan oman elämän itse kullekin viitoittamaa tietä vain yksi askel kerrallaan. Haluaisimme mieluusti nähdä edessä olevan matkan kartan ja askelmerkit etukäteen. Jos kuitenkin rohkenee antautua ottamaan vain askeleen kerrallaan, saa huomata, että seuraava askel aukeaa aina vasta, kun on ottanut edellisen.

— — —
16.9.2022

Ihmisen yhdistyminen luonnon kanssa

Ihmiskunta pitää edelleen tärkeimpänä kehityksenään luonnon saattamista palvelukseensa. Luonto, josta pyrimme tekemään palvelijamme, on laajentunut kotipiiristä, -seudusta ja kotimaasta käsittämään jo kotipallomme lisäksi muitakin taivaankappaleita. Samalla on palvelijoista tullut orjia.

Pidämme henkistä kehittymistä alemman luontomme, ”luonnollisesti” tapahtuvan kehityksen ohjaamisena henkisistä aspekteista käsin, mitä sillä nyt kulloinkin käsitämme. Puhumme usein alemman luonnon hallitsemisesta henkisen kehittymisen tavoitteena. On vahinko, että kuvaillessamme suhdettamme luontoon olemme tulleet valinneeksi väärän verbin. Kuinka eri tavalla näkisimmekään asiat, jos olisimme alusta asti ymmärtäneet, että meidän on tarkoitus yhdistyä luonnon kanssa, ei hallita sitä. Miksi niin, emmekö ole jo nyt osa luontoa? Fyysis-eetterinen olemuspuolemme on toki osa muun luomakunnan vastaavia tasoja, mutta ihmisen tietoinen yhdistyminen luonnon kanssa psyykkisesti ja henkisesti on vasta aivan alkutekijöissään. Fyysisellä tasolla olemme yksi eläinlaji muitten joukossa, teemme henkilökohtaisesti asialle jotain tai emme. Yksilöityneinä tietoisuuksina päätämme kuitenkin itse, miten luomme ja pidämme yllä yhteyttämme luontoon psyykkemme ja henkemme, sielumme suhteen. Voimme kieltää yhteyden tarpeellisuuden tai kehittää sitä tietoisesti.

Kuten ihmiskunnan kehityksessä yleensä, jakaannumme tässäkin kolmeen suureen ryhmään, edelläkävijät, suuri keskiryhmä ja laahustajat. Mystikot ja henkisesti valaistuneet samoin kuin okkultistit ovat aina kuuluneet edelläkävijöihin. Heidän toistuvaa huudahdustaan ”mutta kaikkihan on yhtä” olemme yleisesti pitäneet joko hallusinaationa, mielenterveyden järkkymisenä tai puhtaana kuvitteluna. Keskivertoryhmä tuntee ajoittaista kiinnostusta asiaan, mutta unohtaa sen sitten arkityön touhussa hupina, johon ei juuri nyt ole aikaa. Tässä asiassa laahustavat pitävät tiukasti kiinni siitä, että ihmiskunnan kaikki mahdollisuudet samoin velvollisuudet koskevat vain fyysisen elämän tasoa. Muuhun ei oikeastaan ole varaakaan, jos haluamme lajimme selviytyvän.

Teosofisen Seuran tavoitteena on yleinen veljeys tai oikeastaan kaikki luomakunnat kattavan veljeskunnan perustaminen ja ylläpitäminen. Veljeskunnan jäsenet tuovat kukin kortensa yhteiseen kekkoon voimiansa ja kykyjensä mukaan ja saavat kukin siitä sen, mikä on tarpeen yhteiselle edistymiselle. Kenenkään ei olisi tarkoitus edistää kehittymistään toisten kustannuksella. Tässä veljeskunnassa ihminen ei ole luomakunnan kruunu. Henkisessä luomakunnassa on monta osaa, jotka ovat jo saaneet päättötodistuksen ihmiskunnasta ja jatkavat kehittymistään edelleen ”avoimella asteikolla”.

Kun Teosofinen Seura pyytää jäseniään edistämään yleistä veljeyttä, se pyytää meitä samalla tekemään kaikkemme, jotta ihmisen yhdistyminen luonnon kanssa tapahtuisi myös henkisellä ja psyykkisellä tasolla.

— — —
1.9.2022

Idealismin vaalimisesta – salassa

Moitimme aikaamme, itseämme ja muita materialismista, ja pidämme tätä taipumustamme syynä moniin ihmiskuntana kohtaamiimme ongelmiin. Yritämme hillitä halua saada lisää aineellista hyvää, opettelemme tulemaan toimeen vähemmin valintamahdollisuuksin ja rypistämme mielessämme kulmiamme sekä itsellemme että muille silloin, kun lipsumme ihanteistamme.

Meiltä jää huomaamatta, että materialismi meissä ei ole vain halua saada lisää jotain aineellista. Se on myös sitä, että käsitys aineellisen elämän ylivallasta sivuuttaa aina mielessämme minkä tahansa ajatuksen, jolla on etäistäkään yhteyttä siihen, mitä kutsumme idealismiksi. Kuinka yleisiä ovatkaan sellaiset lausahdukset kuin ”... niin, mutta näinhän ihminen tai me ihmiset tämän asian näemme ...”, ”niin, mutta eihän ole mahdollista muuta kuin ...”. Pidämme tätä jopa rationaalisesti ajattelevan ihmisen merkkinä. ”Business on businesta”, ja sillä hyvä. Moni työntää mielestään henkiset ajatukset turhana ihanteellisuutena, johon ei ole varaa tai aikaa. Samalla ihanteiden toteutumismahdollisuuksiin pettyneiden skeptikoiden joukko kasvaa. Hyppy konkretiaan käy meiltä lähes automaattisesti aina silloin, kun huomion kohteeksi valikoituu jokin ylevämpi ajatus tai ihanne, joka ei tällä hetkellä näy toteutuvan.

Kuitenkin tietoisuutemme eli me itse olemme aina siinä, missä huomiomme eli ajatuksemme tai tunteemme kulloinkin on. Aineellisen elämän tarpeista on huolehdittava niiden omalla eli konkreettisen elämän, tämänkertaisen inkarnaation tasolla. Ei ole reilua ”henkistää” niitä ainakaan siinä määrin, että omatkin tarpeemme jäävät jonkun toisen huoleksi. Mutta aineellisuus on samalla myös astinlautamme henkisyYTEEN. Koko aineellinen maailma on juuri tätä varten meille rakentunut, yhteiskuntammekin. Aineelliset tarpeet, kiireet ja huolet ovat se henkinen polku, jota on tarkoitus kulkea.

Vaatii uskallusta myöntää edes itselleen, että voisi mahdollisesti alkaa pitää jopa elämän vaikeuksia harjoituskenttänä, jossa monadimme opettelee kanssakäymistä aineen kanssa ja hankkii uusia taitoja ja kykyjä. Vielä suurempaa uskallusta vaatii napata jokainen ”niin, mutta kun ...”-ajatus kiinni mielessä heti alkuun ja valita ajateltavaksi jotain ”ihanteellisempaa”, vaikkei se kestäisi kahvipöytäkeskustelun päivänvaloa ainakaan juuri silloin.

Kun harjoittelee näkemään arkiasiat hiukan eri näkökulmasta, siitä ei ole pakko kertoa ympäristölle. Ideoiden ja ihanteiden vaaliminen tapahtuu aina ”salassa”, omassa kammiossa. Se on tehokkaintakin, koska ajatus ei laimene sekoittuessaan konkretiaan, kuten olemme oppineet ajatuksen voimasta. Erityisen herkullista on seurata, miten elämässä alkaa tapahtua ulkoisia muutoksia vain siksi, että on itse muuttanut salassa näkökulmaansa.

Henkiset ihanteet ovat edelleen hullutusta konkreettiselle arkimielellemme. Näin kuuluu olla. Sen tehtävä on palvella biologisen ja sosiaalisen ihmisen selviytymistä siellä, missä kulloinkin on, mutta se ei ole kaikki, mitä on. Sen oppii jopa konkreettinen mielemmekin harjoituksen myötä ja hiljenee aidosti, kun mieli täytyy vähemmän konkreettisen maailman ajatuksilla.

— — —
1.8.2022

Elämänvalintojen valitusoikeudesta

Valintamme ovat henkisen kehityksemme askelmia, sanotaan. Niillä menemme eteenpäin tai poljemme paikallamme. Tämä on karmanlain perustotuus. Täysin vapaata valintaa rajoittaa tietysti toisten valinnanvapaus. Olemme kaikki toisillemme vapauden rajoittimia. Valintojen tulee tapahtua toisten valinnanvapautta rikkomatta.

Mutta saatamme kysyä, onko valinnoillamme kuluttajansuoja kuten valinnoillamme ostoksilla ollessamme? Voiko valinnan perua, tuotteen palauttaa ja saada rahansa takaisin? Kun tätä miettii, niin karmanlaki todellakin takaa palautus- ja peruutusosoikeuden. Palautuskierros on vain aloitettava hiukan kauempaa kuin antamalla tuotteen myyjälle ja pyytämällä rahoja takaisin. Elämänvalintojamme kohdalla valinnanvapauten tulee mukaan vastuu siitä, mihin myymälään menimme valintaa

tekemään, mikä oli ratkaiseva tunnetila valintaan päädyttyessä, mihin tarkoitukseen tähtäsimme valinnallamme jne. Nämä kaikki on mahdollista muuttaa, mutta ei yhdellä kertaa.

Elämä tuntui yksinkertaisemmalta aiemmin, kun valinnanmahdollisuuksia oli vähemmän. Tämä piti paikkansa niin aineellisen kuin henkisen elämänkin osalta. Historiallinen aikakausi, kansa, maanosa, paikkakunta, suku, perhe ja inkarnaatioympäristömme aineellinen ja henkinen varaus tekivät niin monet valinnat puolestamme. Tosiasia on, että aiempien aikakausien elämä oli paljon ”fyysisempää” kuin meidän. Pitkien aikakausien ajan ihmiskunnan kehitys tapahtui fyysisen maailman hallintakykyä parantaen.

Mutta ei enää meidän aikanamme. Meidän tulee opetella sitä, kuinka sallimme hengen päästä pysyvästi voitolle. Siksi aineen ja hengen ristiriitaa tyrkytetään meille myös valinnoissamme niin usein, että monet alkavat muistella kaiholla ”vanhoja hyviä aikoja”, jolloin ei tarvinnut käynnistää oman arvomaailmansa valintakoneistoa ihan joka käänneessä. Kuulemme usein ihmisten huokaavan tuskastuneena, kun ei enää edes maitotölkkiä voi valita kaupanhyllyltä pohtimatta maailmakaikkeuden olemusta.

Mahdollisuus valita on muuttumassa ihmiskunnan ja maailman kehittyessä oikeudeksi valita. Kun valintaa rajoittavat fyysiset aidat on kaadettu, aukeaa yksilön oman henkisen maailman valintakartta. Mitä arvostamme niin paljon, että annamme sen vaikuttaa valintaamme, on uusi pohdinnan kohde. Eri tavalla ajattelevien ihmisten valintoihin vaikuttavat arvot törmäävät joskus rajustikin, ja joudumme kyselemään, mitä teemme, jos meidän arvovalintamme loukkaa jonkun toisen arvoja. Epätäydellisen ympäristön sietäminen ja suvaitsevaisuus tulevat tärkeäksi, samoin kekseliäisyys sen toteuttamisessa, miten väistää yhteentörmäys.

Vain omassa itsessään itsensä turvalliseksi tunteva voi olla hyökkäämättä konfliktitilanteessa. Muinaisten viisaiden opetuksista voimme nähdä, kuinka tärkeänä henkisessä kehityksessä on pidetty oman turvallisen tilan luomista sisäänsä. Se ei tapahdu häiritseviä tekijöitä ympäristöstä poistamalla eikä kehittämällä kykyä osoittaa, kuinka väärässä toiset ovat, vaan valitsemalla tietoisesti asioita, jotka vahvistavat luottamusta Elämään isolla alkukirjaimella. Elämä kantaa ihan siinä ajassa ja paikassa, jossa olemme, ja osaamme luonnostamme uida.

— — —
1.7.2022

Kun ei ole näkyvyyttä, lennetään mittarilentoa

Kehittyminen henkisesti niiden ohjauksessa, jotka ovat kulkeneet saman tien ennen meitä, tarkoittaa tulemista kykeneväksi auttamaan ihmiskuntaa, kantamaan sen itselleen hankkimaa raskasta karmaa. Teosofisessa kielenkäytössä näitä edelläkävijöitä kutsutaan adepteiksi, mestareiksi, valkoiseksi veljeskunnaksi, planeettahierakiaksi ym.

Ajatus kehittymisestä kanssakulkijoitteni edelle edes auttamistarkoituksessa tuntuu jotenkin ylimieliseltä, enkä ole varma, saako se sieluni soimaan. Mutta jos opimme ajattelemaan henkisen tietoisuuden kehittymistä okkulttisesti kykynä tehdä hyvää toisille ihmisille niin, että sillä on vaikutusta tärkeisiin asioihin heidän elämässään, niin houkuttelevuus paranee. Kukapa ei haluaisi osata auttaa tehokkaasti ja tukea onnistuneesti.

Henkisesti pitemmälle kehittyneen apu jäljempänä tuleville ei ole jäljessä tulevien vaikeuksien poistamista ja karman kumoamista. Se on kykyä tsemppata toista niin, että hän tsemppaantuu ja jaksaa kantaa oman osuutensa. Tämä on edellämme kulkevien kehittyneempien olentojen jokapäiväistä työtä: tsemppata ihmiskuntaa parempaan suoritukseen, kokonaisvaltaisempaan näkemykseen itsestään ja maailmastaan, yrittämään yhdessä. Tätä työtään he tekevät pitämällä elinvoimaisena tarvittavia ajatusenergioita ja toivomalla, että yhä useampi ihmiskunnan edustaja herää ajatukseen. Lopputuloksen osalta he eivät todellakaan voi tehdä muuta kuin pitää peukkuja, että ”ostamme” heidän ideansa. Tahtoisin todella osata osallistua tällaiseen ihmiskunnan tsemppaamiseen, ja siksi kehittyminen ihmiskunnan ns. auttamisessa kiinnostaa.

Meillä ihmisillä on toisinaan aivan uskomattoman tiukka vaatimus saada nähdä oma tai ihmiskunnan kehittymispolku etukäteen, ennen kuin suostumme kulkemaan sitä. Kokonaisnäkemys matkan alkaessa ei kuitenkaan kuulu matkan luonteeseen monista okkulttisista syistä, joten sitä vaativalta jää matka aloittamatta edistymisestä puhumattakaan.

Halu osata tehdä ”täsmähyvää”, poistaa havaitsemiamme esteitä ja vaikeuksia omalta ja muitten tieltä, on liikuttavan inhimillistä. Kun ”näkökykymme” kertoo meille esteiden liittyvän johonkin itseämme suurempaan tai tärkeämpään kollektiivisessä elämässä ja toiminnassa, olipa se yhdistys, looshi, kunta tai valtio, raivaamisoikeutus tuntuu lähes luonnolliselta. Emme muista tarkistaa, olisiko sittenkin kyse vain omasta näkemyksestämme siitä, miten asiassa tulisi käydä.

Kun ei ole näkyvyyttä, on lennettävä mittarilentoa. Mittarina toimivat abstraktiset ominaisuudet voimakanaavina, joiden aikaansaamaa tulosta emme käy ennakoimaan oman mieleemme mukaan. Silloin jätetään pois mielestä tarkka kuva lopputuloksesta, jonka halutaan toteutuvan ja keskitytään sen sijaan asettumaan samaan riviin niiden energioiden, ominaisuuksien ja tekijöitten kanssa, joita tuloksessa oletettavasti tarvitaan, ja toteutetaan niitä kaikissa tilanteissa omassa jokapäiväisessä elämässä.

— — —
1.6.2022

Suhteellisuuden ylistys

Dharma on montaa asiaa, mutta eräs selitys on aika osuva: dharma on asioiden suhde muihin asioihin. Se on aina oikea, vaikei ehkä moraalisesti oikein, mutta oikea siinä mielessä, että se sopii kyseessä olevaan tilanteeseen parhaimmalla mahdollisella tavalla, kun ottaa huomioon muut tekijät kuten menneisyyden, josta tilanteeseen on tultu.

Kaikki on suhteellista, toteamme usein. Tämä toteamus tukahduttaa tavallisesti ainakin kriittisen keskustelun, koska sen katsotaan viestivän, että mitään ei voi tai kannata tehdä, koska kaikki näkemykset ovat omalla tavallaan oikeassa. Passivoidumme helposti tilanteissa, joissa oikeastaan voisi toimia ”dharmaattista” suhteellisuudentajua osoittaen.

”Dharmaattisuus” ei tarkoita, että on hyväksyttävä kaikki ja suhtauduttava passiivisena sivustakatsojana kaikkeen. Dharmaamme kuuluu, että voimme halutessamme käydä vastarintaan tai pikemminkin aktiivisesti edistämään jotain asiaa. Samalla meidän tulee kuitenkin pitää näppimme erossa siitä, että hyvän asian edistämisen sijaan pääasiaksi muodostuu vastakkaista mielipidettä edustavien lukumäärän vähentäminen. Voi tuntua ensi alkuun vaikealta tehdä ero asian ja sitä edustavien mielipiteiden välillä, mutta kun alkaa kiinnittää siihen huomiota, ottaa askeleen eteenpäin erottelukyvyn jalossa taidossa.

Dharma on totuutta, jopa totuus, muttei yksi ja ainoa ja samanlainen kaikille tai edes samanlainen ihmiselle eri elämäntilanteissa. Se on tieto asioiden todellisista ja elävistä suhteista sellaisina kuin ne ovat, tässä mielessä oikeassa suhteessa kaikkeen muuhun. Kun asioihin suhtaudutaan ”dharmaattisesti”, suhde muihin ympärillä oleviin asioihin ei ole keinotekoisesti muunneltavissa ulkoapäin. Dharma on tilanteeseen sopivaa ja siinä mielessä sopusointuista ilmausta. Tämä tuo asian lähelle toista dharmasta usein käytettyä nimitystä ’velvollisuus’. Se on tilanteen synnyttämä mahdollisuus toimia tilanteen viitoittamalla tavalla.

Kyselemme toisinaan, mikä on minun dharmani. Etsimme silloin usein yhtä sanaa, tehtävää, missiota tai visiota, joka kertoisi tyhjentävästi, mitä pitäisi tehdä. Dharma on kuitenkin enemmän prosessi kuin määritelmä. Se on meissä jokaisessa ilmennyksensä saavan evoluutiotason harmonista ilmausta parhaillaan käynnissä olevassa elämänprosessissa. Dharmamme ei ole hukassa tai ei vielä löytynyt. Olemme dharmamme joka hetki, emmekä pysty sitä kadottamaan.

Kaiken suhteellisuus on kuin kaiken ykseys. Sen ajattelemisen saa konkreettisen mielen lyömään pari kierrosta tyhjää ja huokaamaan kärsimättömänä kaiken epämääräisyyttä. Mutta suhteellisuus ja

ykseus edustavatkin sielun tason kosketusta. Harjoittelun avulla konkreettinen mielikin tottuu löytämään ”dharmaattisia” toimintamahdollisuuksia ilman ehdottoman totuuden vaatimusta.

— — —
3.5.2022

Ulkoisen vaikutus sisäiseen

Me henkisen kehittymisen kilvoittelijat korostamme sisäistä usein jopa ulkoisen merkitystä vähätellen. Ulkopuolisen arvo sisäiselle kehitykselle on kuitenkin mittaamaton. Ulkopuolista tarvitaan herättämään sisäinen vastaamaan maailmalle omasta puolestaan. Ihmismonadin kehitys on alkuun pelkkää ulkopuolisen tajuamista. Kaikkiollinen tajunta muuttuu yksilölliseksi tietoisuudeksi rajoittamalla sisäiseen ja ulkoiseen. Ulkopuolinen painaa ihmismonadia kuin kallio puristaa hiiltä. Ja vaikkei hiili kykene reagoimaan ulospäin omaehtoisesti, se muuttaa itseään paineen vaikutuksesta – timantiksi.

Kasvikunnassa monadin vastaanottamat ulkoiset ärsykkeet ovat monipuolisempia kuin mineraalin. Pelkästään sitä koskettavien elementtien lukumäärä kasvaa. On tuulta, vettä, ihmisten, eläinten ja muitten kasvien kosketusta. Kaikki kosketukset saavat aikaan jotakin kasvissa. Vaikkei se pääse liikkeelle, se voi muuttaa kasvusuuntaansa, haaroittua, suojautua ja näin vaikuttaa omaehtoisesti ympäristöönsä.

Eläinkunnassa monadi ei ole enää kahlittu paikalleen. Se voi päättää, mihin tahtoo suuntautua. Mitä moninaisemmat ja voimakkaammat ovat ulkoiset ärsykkeet, sitä suuremmat ovat mahdollisuudet kehittää omaa itseään lajinsa ainutlaatuisena edustajana.

Me ihmiset kehitymme edelleen kuin kivi, kasvi tai eläin sen lisäksi, että kehitymme ihmislajin mahdollisuuksia hyödyntäen. Olemme vaihdellen tilanteissa, joissa ei voi tehdä muuta kuin katsoa sivusta, mihin suuntaan meitä ehkä ollaan kutsumassa. Toisinaan voimme sentään taivuttaa varttamme kuin kasvi ja pehmentää ulkoisen vaikutusta pintaamme tuntien samalla, kuinka käsityksemme omasta itsestämme ja ulkopuolisesta selkeytyy. Joskus meiltä odotetaan eläinten ketteryyttä: jalat alle ja pakoon, suojaan.

Ihmisenä meiltä odotetaan kykyä antaa tarpeen tullen odotusten mennä menojaan ja suhtautua ulkopuoliseen suurena opettajana. Ihmisen kuuluu hallita kaikki erilaiset kehityshistoriamme meille opettavat tavat suhtautua ulkopuoliseen ja kyetä vaihtelevaan niitä tilanteen mukaan kiinnittymättä mihinkään niistä edes ’periaatteen’ vuoksi. Paikallaanpysyminen ei ole arvokkaampaa kuin paikan vaihtaminen, kun tilanne mielestämme niin vaatii. Valinta on kehittymisen työkalu. Mitä suurempi valikoima, mistä valita, sitä osuvampaa on kehittyminen.

— — —
17.4.2022

Tietäminen on muistamista

Ihmisolennon maallisen inkarnaation alkupuolisko kuluu tiiviisti hänen opetellessaan fyysisestä elämästä selviytymistä yhteisönsä jäsenenä. Tässä mielessä jokainen inkarnaatio alkaa jokaisen kohdalla samanlaisesta alusta ja jatkuu kaikille tyypillisten vaiheiden kautta. Kukaan meistä ei osaa oikaista, ei muista entisistä inkarnaatioista, mikä olisi nopein tapa hoitaa aikuiseksi kasvaminen. Kenelläkään ei ole näppäriä niksejä tai muistoja onnistuneista tempuista. Uuden alempien käyttövälineiden setin harjoittaminen omaksi työkaluksi on joka inkarnaatioissa yhtä kova työ.

Karman lain perusteella järjestyvät olosuhteet, jotka tarjoavat mahdollisuuden uuden askeleen ottamiseen tietoisuuden kehittymisessä. Vaikka meistä tuntuu karmaa ajattellessamme, että kyse on menneisyyden taakasta, joka pakosta tunkee mukaan nykyiseenkin matkaamme, niin todellisuudessa nykymatkamme olosuhteisiin vaikuttaa enemmän tulevaisuus, johon tähdätään. Mihin monadimme on mahdollista yltää tämänkertaisten kokemusten auttamana, on etukäteen arvioitu.

Sanotaan, että uudessa inkarnaatioissa meidän on mahdollista saada kiinni siitä henkisen opetuksen sisällöstä, johon olimme kiinnittyneet edellisissä tai jossain edellisessä inkarnaatioissamme. Tämä tarkoittaisi suurin piirtein sitä, ettei ainakaan jokaisessa elämässä olisi tarpeen aloittaa ”henkisen elämän käyttövälineitten” haltuunottoa niin alkutekijöistä kuin fyysisen organismin elämässä. Tämä voisi näkyä meissä niin, että kun altistumme sellaiselle elämänviisauden tai filosofian sisällölle, joka on ollut osa ”sielumme sisältöä” joskus aiemmin, tunnistamme ja omaksumme sen nopeasti. Monet teosofit voivat kertoa siitä, kuinka he tunnistivat nopeasti teosofiset opetukset ja ottivat ne omakseen ilman sen kummempaa etsintää tai pohdintaa. He ”tiesivät” asian olevan näin, vaikka pitivät itseään harkitsevina ja kaikkea muuta kuin impulsiivisesti suhtautuvina.

Esoteerisen tiedon kohdalla tietäminen voikin olla muistamista. Aiemman muistaminen ei kuitenkaan tapahdu automaattisesti kaikille kaikissa olosuhteissa. Useimmiten tarvitaan kosketus tai altistuminen. Karmaattiset olosuhteet voivat kuitenkin olla sellaiset, ettei aiemmin omaksuttu henkisen tiedon sisältö nykyisessä inkarnaatioissa yksinkertaisesti pääse koskettamaan. Tai jos pääsee, niin nykyisen elämän aikana vanhemmilta ja yhteisöltä omaksuttu tieto, joka ei tue tuota entistä ajattelumallia, voittaa. Mukaudumme käytännön pakosta ympäristöömme sopiviksi. Torjumme silloin helposti omista ajatustammekin sellaisen, jota ympäristömme ei hyväksy. Kun puhumme ns. hyvästä karmasta, ajattelemme usein hyvää terveyttä ja hyviä elinolosuhteita. Voisimme varmaan lisätä luetteloon hyvistä karmallisista olosuhteista mahdollisuuden altistua henkiselle opetukselle, vapauden ajatella henkisiä asioita ja fyysisen ja henkisen rasituksen osalta kohtuulliset elinolosuhteet, joissa päivän työn tehtyään jaksaa vielä ajatella jotain muuta kuin huomisesta selviytymistä. Nykyihmiskunnassa saattaa elää paljon ihmisiä, jotka olisivat henkisen tietoisuuden kehitystasoltaan varsin pitkälle edistyneitä, mutta joiden elinolosuhteet tässä elämässä eivät suo mahdollisuutta muistaa tietämäänsä. Ei ole kuitenkaan syytä epäillä, että elämä menisi tässä mielessä hukkaan. Ankarissa ja fyysisesti vaativissa olosuhteissa ihmismonadi kehittää itselleen tärkeää ominaisuutta: kestävyyttä selviytyä henkenä aineessa.

— — —
2.4.2022

Väriterapiaa

Yhteistyöryhmän keskustelutilaisuudessa viime viikolla virisi vilkas mielipiteidenvaihto pahan vastustamisesta. Näkemykset kääntyivät voittopuolisesti siihen suuntaan, ettei kannattaisi ensisijaisesti ryhtyä vastustamaan pahaa, vaan olisi mieluummin asetettava ”hyvän” puolelle ja annettava sen hoitaa välinsä ”pahan” kanssa. Yhtä voimakkaasti tuotiin esiin kanta, että ”pahan” vastustaminen on ihmisen velvollisuus eikä saa alistua mihin tahansa. Ns. hyvän ja ns. pahan suhteellisuudesta oltiin yhtä mieltä: on vaikea antaa ehdotonta mielipidettä siitä, mikä kussakin tilanteessa on ns. hyvää, mikä ns. pahaa.

Teosofiassa puhutaan toisinaan valkoisista ja mustista voimista, jotka pyrkivät valloittamaan itselleen toimintamahdollisuuksia, joskin eri menetelmin. ”Mustat” voimat haluavat pitää värinsä puhtaana pyrkimällä eliminoimaan sekaan tunkevat muut sävyt. Yhtenäisyys ja yksituumaisuus luodaan ja säilytetään olemalla valppaana poikkeavien ilmiöiden suhteen ja tekemällä niiden eteneminen vaikeaksi. ”Valkoiset” voimat pyrkivät pitämään värinsä puhtaana sulkemalla sisäänsä muut sävyt ja antamalla näin syntyvän kokonaisuuden vaikuttaa yhtenäisyyttä synnyttäen. Erilaisesta toimintatavasta johtuen ”mustat” vaikuttavat oikeastaan kaiken aikaa voitokkaammilta, koska värin liudentumista ja tai sävyjen sekoittumista ei sallita. ”Valkoinen” sen sijaan ei näytä oikeastaan millään hetkellä olevan ehdottoman puhdasta, vaan heijastaa prosessia harmaan eri sävyin. Joskus ”valkaisu” on niin hidasta, että menetämme uskomme koko prosessiin. Ainoa, mikä liudentuu, tuntuu olevan valkoisen hohtavuus. Mukaan otettu poikkeava sävy saa lisää voimaa ja hohtaa entistä poikkeavampana valkoisen rinnalla.

Tämä ei kuitenkaan muuta ”valkoisen” toimintataktiikkaa. Kaiken ulottuvilla olevan mukaanottaminen, sisällyttäminen ja sen myötä syntyneiden uusien arvojen ja näkemysten pitäminen alkuperäisen valkoisen laajennuksina on ja pysyy henkisen kehityksen taktiikkana, jos kerran uskomme kaiken ykseyteen. Mikäli aiemmin vallinnut yksivärisyys jossain tilanteessa horjuu, on vain annettava värien sekoittua uudeksi sävyksi. Ykseysajattelu ei voi jäädä odottamaan ykseydenvastaisen muuttumista kokonaan ennen kontaktia, vaan sen on alistuttava siedätyshoitoon ja oltava aktiivinen ympäristönsä altistamisessa itselleen. ”Valkoisen” on suostuttava siihen, että ilman ”mustaa” ei olisi ”valkoistakaan”.

Sekä ihmisyksilön että ihmiskunnan kehittyminen tietoisuudeltaan kaiken ykseyden ymmärtäväksi tapahtuu ”valkoisen” taktiikalla eli antamalla valonsa loistaa. Kaikki, mikä koskaan on noussut kehityksessään seuraavalle askelmalle, on siirtymävaiheessa näyttänyt puhtautensa menettäneeltä ”valkoiselta”.

— — —
16.3.2022

Fyysisen aineen maailma kehittää henkisyttämme

Vaikka pyrkisimme kuinka sinnikkäästi elämään hengen elämää, niin tämä kotiplaneettamme Maa pitää periaatteenme tietyllä tasolla, jota on vaikea muuttaa. Se määrää suhtautumisemme fyysiseen kehoomme, aineelliseen maailmaan ympärillämme ja näkemyksemme siitä, mikä on hyödyllistä ja mikä vahingollista. Kuinka erilainen olisikaan katsomuksemme, jos tämä kotiplaneettamme kuuluisi niihin taivaankappaleisiin, joilla ihmisolennon karkein käyttöväline olisi ns. eetteriruumis. Niin monet huolet häviäisivät, niin paljon jäisi aikaa kaikkeen muuhun, kun ei tarvitsisi ponnistella hengen ja fyysisen aineen yhteiselon säilyttämisen puolesta.

On mielenkiintoista pohtia, kuinka paljon olisimme sisimmältämme erilaisia, kun olisimme vapaita karkeimman fyysisen puolen rajoituksista ja tuesta henkiselle kehityksellemme. Todellakin tuesta, se meiltä usein unohtuu. Planeettamme ei pomota eikä riistä tai orjuuta meitä, vaikka sidoksemme siihen on vahva emmekä sano muusta tietävämmme. Fyysinen maailma opettaa meille silmukoimisen tärkeyttä. Lanka ei katkea, vaikka tekee mutkia, jopa solmuja tai pitkiä ylivetoja. Meidän langassamme on fyysisen maailman pätkiä ja ei-fyysisen maailman pätkiä. Neule tai verkko edistyy ja kuvakudos valmistuu siihen suuntaan, johon pitääkin. Yksittäinen silmukka ei tiedä toisista eikä osuudestaan yhteisessä kuvassa. Kerrotaan, että jopa maapallon painovoima osallistuu henkiseen kehityksemme tarjoamalla meille juuri riittävän kovaa, muttei liiallista vastusta kehomme sisäisten energiavirtojen ohjauksessa. Fyysisen aineen tärkeyden on välttämätöntä vaikuttaa meihin syvästi, jotta oppisimme aineen merkityksen henkisessä kehityksessämme. Kuinka monta elämää onkaan elettävä ja kuolemaa kuoltava ennen kuin roolin vaihtaminen niiden kesken on luonteva osa meitä itseämme!

Eräässä syyrumista käsittelevässä kirjoituksessa mainittiin kolme tärkeintä syytä siihen, miten inkarnaatiomme fyysiseen maailmaan valikoituu. Ensimmäinen ohjaava voima ovat evoluution lait, toinen karman laki ja kolmantena voimakkaat viha- ja rakkaussuhteet. Jos tätä soveltaa omaan elämäänsä, joutuu kysymään itseltään, mikä on se tietoisuudenevoluution tehtävä tai vaihe, jonka eteenpäinviemiseksi meidänlaisemme elämänmuoto on nyt tarpeen. Evoluution lait ohjaavat edestäpäin vetäen uuteen suuntaan ja käyttävät siihen menneisyydessä synnytettyä karmaa ponnauslautana. Päämäärä ei jätä meitä, vaan ohjaa aina seuraavaa askeltamme. Fyysisen puolen kokeminen vain yhdeksi olemuspuoleksi on ollut ihmiskunnan treniohjelmassa pitkään, ja niin tuntuu jatkuvan. Meille ei ole vielä kukaan helppoa sopeutua muutoksiin fyysisen aineen järjestymisessä ympärillämme. Fyysisen maailman voima tuntuu taipumattomalta, mutta tekee mahdolliseksi sen, että yhdisteltynä johonkin muuhun voimaan siitä tulee yllättävän taipuisa. Vedestäkin saa aivan erilaista riippuen siitä, altistaako sitä kylmälle vai tulelle.

— — —

1.3.2022

Pyrstötähti ja kiintotähti

Kun kohtaamme elämässä tilanteita, joissa emme mielestämme voi tehdä mitään muutoksen aikaansaamiseksi tai auttaaksemme, mökötämme elämälle/kohtalolle/karmalle (tarpeeton ylipyhittäköön), koska eihän ole elämän puolelta reilua asettaa ihmistä tilanteeseen, jossa ei voi valita edes auttamista. Olisimme aivan valmiita valitsemaan lähes minkä tahansa vaihtoehdon, jolla tilanteen saisi ratkaistuksi tai edes helpottamaan. Jos ei ole tarjolla näkyvää fyysisen tason parannusta tilanteeseen itse valitun toiminnan tuloksena, väitämme, ettei meillä ole vaihtoehtoja. Uskomme auttamiseen vain, jos voimme tuntea tekevämme jotain, jolla on välitön vaikutus fyysisellä tasolla. Eivät edes okkulttista tai esoteerista tietoa hankkineet jaksu joka hetki pitää yllä uskoa siihen, että fyysistä tasoa hienommilla aineen ja energian tasoilla olisi mahdollista toimia aivan yhtä tehokkaasti kuin fyysisellä. Tästä syystä meiltä jää huomaamatta aina tarjolla oleva valinnanmahdollisuus: jollei voi olla pyrstötähti, voi aina olla kiintotähti.

Meistä olisi hienoa ja päällisin puolin katsottuna myös hyödyllisempää olla pyrstötähti kuin kiintotähti. Pyrstötähden tähdenlennossa valo läikähtää, ja pimeys muuttuu ainakin sillä hetkellä valoksi. Sen valaistessa näkyy kenties jotain, mikä muuten jäisi huomaamatta ja mikä voi olla välittömästi suureksi avuksi. Ei jää epäilystäkään siitä, etteikö synny ainakin jotain vaikutusta. Tähdenlento näyttää ja kuulostaa niin monta kertaa hyödyllisemmältä kuin jököttäminen kiintotähdenä. Eihän se edes tee aktiivisesti itse mitään, heijastaa vain muualta tulevaa valoa.

Kuitenkin pyrstötähden ja kiintotähden välillä vallitsee tarkka työnjako. Kummallakin on tehtävänsä. Kiintotähti muodostaa toisten kiintotähtien kanssa tähtikuvion, jonka tärkein ominaisuus on, että sen sijainti tähtitaivaalla on varma niin, että sen tuikkimasta valosta voivat maalla ja merellä kulkevat ottaa suuntaa. Merenkulkijoiden lisäksi myös aatteet ja ajatukset ottavat suuntaan kiintotähdistä.

Kiintotähti pitää itsensä valmiina heijastamaan valoa samasta paikasta ja tietystä suunnasta joka päivä. Tehtävä on sama illasta iltaan, paikka on sama päivästä toiseen. Tähden ei tarvitse arvuutella tai käydä etsimässä paikkaa, jossa valo osuu heijastettavaksi. Valon lähettämisestä säteilemään kohti pieniä hajallaan olevia pisteitä pidetään huolta muualla. Riittää, että kiintotähti pitää asemansa ja säilyttää pintansa siistinä ”avaruusromusta”, jota kiertelee sen ympärillä laskeutumispaikkaa etsien. Kiintotähdenä olo tarvitsee harjoitusta. Toivottomuus toiminnan tuloksen näennäisestä hitaudesta on kitkettävä alkuunsa. Se vaikuttaa heikentävästi valotehoon ja turruttaa kyvyn spontaaniin fyysisen tason toimintaan, kun tilaisuus tarjoutuu. Toiminta ei korvaa ajatusta eikä ajatus toimintaa, sen sijaan toiminta seuraa ajatusta kuten energiakin.

— — —
16.2.2022

Henkisen kasvimaan viljely

Hankalien talvikelien rajoittaessa aikomuksiamme jopa täysin kaupunkiympäristössä ei voi olla pohtimatta maanosan ja ilmaston vaikutusta ihmisen yrittelijäisyyteen henkisessä kehityksessä. Karman lakia tuntevana ymmärrän, että inkarnaatiolleni on valikoitunut ympäristö, josta löytyy tarveaineita henkisen kehityksen seuraavalle askelmalle nousemiseen. On siis nähty hyväksi, että harjoittelen ihmisyyttä neljän erilaisen vuodenajan tuella, joista osa on fyysisesti niin vaativia, että ilman mentaalisen puolen antamaa suunnitteluapua fyysinen puoli ei niistä selviä.

Me täällä pohjoisessa asuvat olemme selvästikin vaiheessa, jossa kehityksemme hyötyy vapautemme rajoittamisesta vuodenajallisesti. Toinen puoli vuodesta valmistaudutaan suunnitelmallisesti toiseen vuosipuoliskoon. Tämä näkyi tietenkin selvimmin aiemmin maatalousyhteiskunnassa, mutta omakotitalonasuja tai mökinomistaja voi vieläkin samaistua oikein

hyvin vuodenajoista johtuvaan vapaudenriistoon. On opittava erottamaan ja muistamaan, mitkä työt on tehtävä poudan aikaan, jotta sateisen ja kylmän kauden koittaessa olisi lämmin suoja luonnonvoimilta. Huomiseksi voi siirtää töitä vain rajoitetun ajan. Etelän lämmössä ainaisessa kesässäkin sataa, mutta meidän on suojauduttava märkyyden lisäksi myös kylmyyttä vastaan. Kun on aika vahvistaa suojaa talven kylmyyttä vastaan, ei kukaan kysy, huvittaako kyseisen työn tekeminen juuri nyt vai sopisiko meille paremmin jokin toinen päivä. Sama pätee ruoaksi tarkoitettujen kasvien siemenien kylvämiseen, hoitamiseen ja korjaamiseen. Satokausia on meidän leveysasteillamme vain yksi. Henkilökohtainen vapaus kärsii, mutta vastuuntunto kehittyy.

Myös henkisessä kasvussa on kasvun ja kasvatuksen aikoja, samoin kylvön ja sadonkorjuun. Henkisen sadon korjuuhetkiä sattuu läpi koko elämän eikä pelkästään elämän päätyessä fyysiseen kuolemaan. Olemme huolettomia viljelijöitä, emmekä usein edes huomaa katsoa, mitä henkisessä maaperässä kasvaa, mikä on itänyt ja mikä ei. Vasta komea kukinto saisi kiinnostuksemme heräämään, mutta hentoja taimia on tuettava pitkän matkaa, jotta ne yltävät korkeammalle ja saavat kiinni tukikepeistä, eikä kastelemista ei voi unohtaa ilman, että lehdet alkavat lotkottaa. Kasvukauden vastapuoli, talvinen lepokausi jää meiltä usein unohduksiin henkisessä kehityksessämme. Emme usko minkään olevan kasvussa ennen kuin ensimmäiset sirkkalehdet pistävät maasta esiin. Todellisuudessa maaperän kunto ja hoito on ollut ratkaisevaa jo pitkään ennen kuin mitään on näkyvissä.

Tämänkertainen inkarnaatiomme muodostuu humukseksi seuraavassa tekemällemme kylvölle. Tässä inkarnaatiossa komeaa vartta ja lehteä työntäneet tulokset lakastuvat nekin ulkoisesti ja maatuvat tukemaan uutta kasvua. Puhumme aina menneisyyden karmasta, ja ajattelemme, että siinä kyse on lähinnä menneisyyden rikkaruohojen poissiivoamisesta. Mutta karma toimii paljon enemmän tulevaisuuden kasvua varmistellen kuin tulemme ajatelleeksi. Tässä elämässä on tarkoitus oppia jotain, mitä tarvitaan seuraavissa. Evoluutio pitää huolen siitä, että involuutio ei unohda, mihin ollaan menossa.

1.2.2022

Meistä jokainen on maailmankaikkeuden muunnelma teemasta ihminen

Keskustelin perinteisen luterilaisesti uskovan ystäväni kanssa. Hän kertoi kokevansa henkisestä kehittymisestä jankuttamisen ahdistavana ja jälleensyntymäajatuksen suorastaan turhauttavana. Missä on armo saada olla vain sitä, mitä on? Hän kysyi minulta, enkö haluaisi vain kelvata sellaisena kuin olen ilman, että tarvitsisi yrittää kurottaa johonkin korkeampaan tietoisuuteen. Sukeutui mielenkiintoinen keskustelu, jossa huomasin vakuuttavani ystävälleni, että jos teosofinen maailmankatsomus on minulle jotain antanut, niin se on nimenomaa itseni ja elämäni hyväksymistä juuri sellaisena kuin ne molemmat ovat nyt. Käsitys siitä, mikä on ”minä” ja kuka on ”itse”, jota omakseni väitän, on laajentunut, ja tuonut ymmärryksen, että olen juuri niin ”hyvä” kuin voin oman historiani valossa olla. Jos Elämä haluaa ottaa minunkaltaiseni muodon, se saa mielestäni kelvata myös minulle itselleni. Siihen muotoon kuuluu myös myötäsintyisenä meissä jokaisessa erilaistuneen muodon ottaneen elämän kaipuu kohti universaalista ykseyttä, vaikka emme sitä aina itssämme tiedosta.

Henkisen kehittymisen harjoitukset ovat opettaneet varomaan sitä, että tekisin tämänkertaisen persoonallisuuteni pikkuomituisuuksista niin arvokkaita, että vaalisin niitä sieluni ainutlaatuisuutena ja vaatisin muitakin ottamaan huomioon, että ”minä nyt vain olen tällainen.” En väitä, etteikö sitä edelleen tapahdu. Mutta harjoittelen innolla katsomaan itseäni ja maailmaa hiukan henkisemmästä näkökulmasta. En tee sitä siksi, ettenkö kelpaisi ilmainkin, vaan yksinkertaisesti siksi, että se on niin kiehtovaa. Henkinen näkökulma elämään avaa niin ovelasti sitä, mikä on ”itse”, mikä ”minä” ja mitä ”muut”, ettei siitä voi olla kiinnostumatta.

Kerroin ystävälleni, ettei jälleensyntymäajatus turhauta, mutta totuuden nimessä on sanottava, että näin elämän ehtopuolella ajatus uuden inkarnaation lapsuudesta ja nuoruudesta käyttövälineiden

opetteluaijana ei innosta. En voi mitään sille, että ihmisinkarnaatiossa tarvitaan pitkä aika vain alempien käyttövälineiden käytön opettelemiseen. Vauvat eivät synny valaistuneina. Mutta onneksi on Lethe-virta ja uuden inkarnaation täydellinen unohdus siitä, että on yrittänyt samaa joskus aiemmin.

Mitä tulee pyrkimiseen, tavoittelemiseen ja aina uusiin yrityksiin, niin henkisen tien kulkeminen on opettanut, että korkeampaan voi samaistua vain vapautumalla alemmasta, ei kurottamalla korkeampaan.

15.1.2022

Henkiset opettajat ovat aina aikaansa edellä

Koko maailman ja maailmankaikkeuden näkeminen henkisenä maailmana, jossa itsekkin elämme henkenä, on useimmiten ihmiskunnan historian aikana nähty asiana, joka parhaimmassa tapauksessa voisi joskus tulevaisuudessa olla todellisuutta, mutta ei ainakaan nyt. Henkisyys saa aina perinnöksi tulevaisuuden eikä menneisyyttä ja joutuu kärsimään perintönsä johdosta. Pohjautuminen johonkin, jota ei ihmisten mielestä vielä ole, tuomitaan 'utopiana'. Tämä on ehkä tärkein syy siihen, että henkisyys käsitetään joksikin, jonka suhteet tähän hetkeen ovat löyhät ja jota voidaan siksi pitää jopa "pakenemisena" pois siitä, mikä on, jonnekin, mitä ei ole.

Kallellaan oleminen tulevaisuuteen päin ei tee henkisestä kilvoittelusta ja henkisesti elämisestä mitään, josta mielellään kertoo satunnaisten tuttujen kahvipöytäkeskusteluissa. Eipä silti, ei siitä ole tarpeenkaan kertoa. Ymmärtää hyvin, miksi henkisiin harjoituksiin ja filosofiaan keskittyneet ryhmät ovat kautta aikojen olleet "salaisia" suojellakseen jäseniään ulkomaailman väärinkäsitysten taakalta. Henkisten opettajien kohtalona on olla aikaansa edellä, myös meidän aikaamme edellä. Heillä on "silmää" sille hetkelle tai aikakaudelle ihmisessä ja/tai universumissa, jolloin uusi ja kasvava voittaa ne elämän välttämättömyydet, joista se syntyi ja jatkaa eteenpäin tulevan vetoavulla. Ymmärrys siitä, että myös kaikki se, jonka avulla nykyisyys syntyi, muodostuu aikanaan esteeksi tulevalle ja on siksi raivattava pois tai rakennettava uudella tavalla, on sanoma, jota he yrittävät meille välittää. Meistä tuntuu, että elämämme realiteetit, todellisuus ilmenee meissä itsessämme, ominaisuuksissamme, luonteenpiirteissämme ja karmallisessa kohtalossamme kuin kuvana. Jos vain vilkaisemme sitä, saamme käsityksen, että kyseessä on valokuva tämänkertaisesta elämästä. Tässä on kaikki. Emme tiedä tai suostu näkemään, että kuva meistä itsestämme ja elämästämme on videokuvaa. Kuvatun liikkeen vähäisyydestä ja hitaudesta johtuen emme sitä huomaa. Henkiset opettajat kaikkina aikoina ovat nähneet liikkeen ja sen suunnan katsoessaan kuvia omasta, muitten ihmisten tai maailmankaikkeuden todellisuudesta. Heidän epäkiitollinen tehtävänsä on ollut vakuuttaa meille muille, että kuva elämästämme on liikkuvaa kuvaa. Kamera pyörii, ja seuraava hetki ja otos ovat yhtä todellisesti läsnä tässä hetkessä kuin tämä hetkikin.

Myös nykyhetkemme todellisuuskin on videokuvaa. Me tosin pyrimme saamaan aikaan studiokuvaa, pohdimme kuvaolosuhteita, hankimme rekvisiittaa ja teemme asetelmia, joihin sitten kuvittelemme itsemme asettuneina poseeraamaan. Emme huomaa, että kamera käy koko ajan ja kuvaa myös valmistelutyömme. Mistään kohdasta matkan varrella ei ole saatavissa oikeissa valaistusolosuhteissa otettua studiokuvaa kehyksiin pantavaksi. On vain liikkuvaa kuvaa, jossa seuraava kuva valmistuu tässä hetkessä.

1.1.2022

Perintöhuonekalut ja omat sisustusratkaisut

En enää muista, kuka sanoi, että henkisen kehityksen kannalta katsottuna ihmiskunnan elinikä tuntuu lyhentyneen. Eletään henkinen lapsuus yhä uudestaan eikä enää ehditä kasvaa henkiseen aikuisuuteen. Näin tapahtuu inkarnaatiosta toiseen. Henkinen lapsuus sisältää samaa kuin fyysisenkin lapsuus. Silloin pääpaino on karkeimman käyttövälineen haltuunotossa ja syntymäympäristön elinolosuhteisiin tutustumisessa.

Kun on monien inkarnaatioitten aikana elänyt sekä fyysisen että henkisen lapsuusvaiheen niinkin monta kertaa kuin useimmat olemme, alkaa kasvutekniikka olla hallussa lähes automaattisena. Elämme ehkä koko ikämme henkisesti katsottuna lapsuudenkodissamme. Opimme liikkumaan tuttujen huonekalujen keskellä ja tiedämme, mistä pöydänkulmasta otamme tukea horjahtaessamme. Vaikka jokainen lapsuus antaa meille uuden henkisen linnan, tyydymme sen perintöhuonekaluihin ja käytämme aiempien sukupolvien väriskaalaa sisustuksessamme. Monen identiteettinä onkin olla pelkästään henkisen kehityksen lastenhuoneen ylpeyttä tunteva perinnönvaalija.

Emme edes huomaa, että alakerran ”lastenkamarin” nurkkaan on kaikessa hiljaisuudessa avautunut ovi, josta johtavat portaat kakkoskerrokseen. Jos edes kurkistamme siihen suuntaan, saamme huomata, että huone on tyhjä ja odottaa itse valitsemaamme sisustusta. Jos rohkaistumme kapuamaan portaat ja astumaan sisään huomaamme tyhjällä keskilattialle seisoessamme olevamme melkein kuin eri henkilö. Tyhjä huone huutaa meissä jokaisessa asuvaa sisustajaa. Toisen kerroksen kamarissa meillä on vapaus valita tuoli, jolla haluamme istua ja verhojen väri, joiden läpi ulkomaailman auringonvalo suodattuu. Huonekaluvalintojamme rajoittaa vain oviaukon leveys ja portaiden jyrkkyys, sillä kaikki kannetaan yläkertaan edelleen alhaalta. Tästä syystä huoneemme sisustus täydentyy hitaasti, mutta ei hätää, alakerran perintösohvalla voi tarpeen tullen edelleen käydä loikomassa ja keräämässä voimia.

Koko ihmiskunta kehittyy henkisesti aivan samalla tavalla. Vähitellen yhä suuremmalle osalle ihmiskuntaa ei tärkeintä ole enää esitellä kuulumistaan kansakuntaan, uskontokuntaan, sukuun tai perheeseen, joka on perinyt komean antiikkikaluston, ja joka odottaa siksi ympäristöltään asiaankuuluvaa kunnioitusta sukujuurien perusteella. Enempää kansakunnan kuin yksilönkään ”minä” ei enää niin usein määräydy ulkoisten seikkojen perusteella, vaan hakeudutaan tietoisesti tai elämän pakottamana tilaan ja tilanteeseen, jossa saa, voi ja on velvollisuus tehdä niin kutsuttuja omia valintoja. Mahdollisuus valita on henkisen kehityksen työväline. Se saa meidät pohtimaan meissä olevan valinnantekijän ja käytössämme olevan vapauden olemusta, sitä, mistä olemme vapaita ja mistä emme. Ja tietenkin sitä tunnettua seikkaa, että niin makaa kuin petaa.